

Mélységekből, a Magasság mélységeibe

Írta:

Drippey Béla

Bevezető gondolatok:

Istenem!

Amerre elhaladsz,
Minden kaput kinyitsz.

Csak figyelnem kell,
Merre vezetsz,
És az út
Mindig szabad marad.

/Amerre elhaladsz

Ajánlással, és köszönettel gyermekeinkért, Mikiért és Mátéért.

Válogatások grafikáimból és írásaimból, melyek között szerepelnek imádságok, versek és elmélkedések.

/Az imádságok nagy része, valószínű, hogy mások imádsága, melyek bennem megfogalmazódnak, és amelyeket leírok.

Tartalom

Szentlélek Isten

Amerre elhaladsz I.....	8
Féltelek	8
Ég, és föld között / I.	8
Amerre elhaladsz II	9
Suttogásod.....	9
Repülj velem	9
Együtt a végtelenben	10
Az nem lehet	10
Titok.....	11
Mosolyod Istenem!.....	11
Te vagy	11
Megtudom titkaidat	11
Megleplek Téged.....	12
Nézd Istenem	12
Maradj csendben, kérlek.....	12
Nem hagysz el majd	13
Új világot nyitsz	13
Szívemben följajánlom	13
Ringass el, Istenem.....	13
Rajzoltál az égre	14
Árnyékokban.....	14
Templomot építesz	14
Nincsen semmim	15
Önzés szele.....	16

Mennyei Atya

Kotta nélkül.....	17
Vedd, szívem kezédbe	17
Milyen is lesz?.....	17
Könnycsepp az arcomon.....	18
Majd odafönt	18
Ahogy méréink	18
Itt jártál Istenem	19
Engedd szeretnem.....	19
Vissza fog repülni.....	19
Irgalmad tükre	20
Csak Te	20
Emberré lettél.....	20
Nem elég	21
Írtam Neked, Istenem	21

Jézus

Viszonzott szeretetünk.....	23
Mit szeretnék?	23
Lehet-e jobban?	23
A Szeretet.....	23

Ki vagyok Neked?	24
Ég, és föld között / II.	24
Isten útjai.....	24
Jézus, nézz rám!	25
Túl közel jössz!	25
Ránc, az arcomon	25
Akkor sem.....	26
Hátizsákkal.....	26
Ne mondd el nekem.....	26
Érints meg Jézus!.....	27
Értetni akarlak	27
Tekints szívem rejtekébe	27
Gyújts fényt szívemben	27
Ne köszönd meg kérlek	28
Egyetlen út	28
El ne szédítsen.....	28
Imádlak	28
Aki találkozik Veled.....	29
Várni is gyönyörű	29
Morzsáidból élünk	29
Ne rejtse el	30

Szűz Mária

Világ Ékessége / Rózsafüzér Keresztje	31
Vissza hozzád.....	31

Advent, Karácsony

Nem múlt el Karácsony	32
Szívet cserébe.....	32
Szeretet Fája.....	33
Ne sírj kis gyermek.....	33
Nem zavarok?.....	34

Keresztút, Húsvét

Nemsokára 3 óra.....	35
Nem fordulok el	35
Igen Jézusom.....	36
Tele kosárral.....	36
Hogyan Veled?.....	36
Úgy kérem.....	37
Szegek Sebei	37
Elfáradt Szeretet	37
Amit látsz Istenem.....	38
Értetni szeretnék	38
Kinek jó így?.....	38
Kereszted beszél.....	39
Megfeszített Jézus	40
Ne félj!	40

Név nélkül.....	41
Félúton	41
Jézust levették a keresztről.....	42
Koszorú az úton.....	42
Sietek Uram!	43
Várj még!	43
Nem kellesz senkinek?	44
„Én nem botránkozom meg soha”	44

Kápolna

Megbocsátás.....	45
Nem megy az Irgalmasság rózsafüzér imádság	46
„Meddig tűri ezt az Isten?”	46
„Jó neki, közel van az Istenhez!”	46
Egészséges önszeretet?	47
Isten nagysága	47
Milyen mélységből, milyen mélységbe?	48
Rozsdás kapuk.....	48
Egyszer, segíteni fogok.....	49
Porból lettél... ..	49
Visszaadok mindent.....	50
Gyere közelebb.....	50
Miért?.....	50
Azt hiszem	51
Ha rám gondolsz / Szeretteinkért	51
Maradj velem / Bérmlásra.....	52
Utánam sietsz	52
Közbenjárás.....	52
Nem vagyok az.....	53
Bicikli tolvaj.....	53
Beleegyezések	53
Telefon csörög?	54
Beszélj!	55
Igen, megteszem.....	55
Találós kérdés.....	56
Jézus Irgalma.....	56
Istenhez közeledve, önzéseinktől távolodva	56
Szerencsejátékok?	57
Csapda? (Mélységből, a Magasság mélységeibe.)	57
Legyél velem / Elsőáldozásra	58
Meghajlok Előtted	58
Szeretsz-e engem?	58
Ha nem súgnál.....	59
Kikből lesznek az elsők?.....	59
Ne gyógyítsd!.....	59
Értelmetlen halállal szemben / Ima felajánláshoz	59
Reggeli följánlás	60
Terméketlen fügefafa.....	60

Benső utak

Szeretetlenül	61
Jézus Irgalma.....	61
Jézust megérteni, igazi Kincs.....	62
Tehetlenségben hasonlóan	62
Isteni odaadás	62
Hogyan találom meg az Istent?	63
Kettős szeretet lelke.....	63
Örömeid nélkül	64
Szép szegénység	64
Gazdagság ára	64
Mit bizonyít?	65
Jézus követése, vagy.....	66
Ne aggódj Istenem.....	66
Ilyen lenne az utolsó hely?.....	66
Párbeszéd Jézussal?	67
Magány az Isten mellett.....	67
Szeretetté válni.....	68

Benső Szentély

Isteni fény.....	69
Közbetjáró ima – másképpen? / I.	69
Közbetjáró ima – másképpen? / II.....	70
Közbetjáró ima – másképpen? / III.....	70
Szólítom a Csendet	71
Rosta	71
Emlékezni fogok.....	71
Isten Ékessége	72
Amennyit viselni tudunk.....	72
Akkor is	72
Elvetett mag, elhintett Szeretet	73
Arcom vonásai	73
Elmegyek Eléd	73
Majd, egyszer	74

Szerelem, házasság

Néma szakítás.....	75
Te tudod egyedül	75
Hűség	76
Reggeli tréning	76
Nem jöhetsz velem	77

Útközben

Januári madárdal	78
Hazafelé	78
Látogató	78
Mélyiségekből, a Magasság mélységeibe.....	79
Bújócska.....	79

Beszélgetések

Az Ég madarai.....	80
Isten, mindent elkér	80
Mennyire közelebb?	81
Vigyázzon magára!.....	81
Egynek lenni, Jézusban.....	81
Kikapuk, szűk utak?.....	81
Hogy ki lehet az a kismadár?	82
Csendről.....	82
Kincs.....	83

Záró gondolatok

Imák, és gondolataim.....	84

Szentlélek Isten

Amerre elhaladsz /I.

Istenem!

Amerre elhaladsz,
Minden kaput kinyitsz.

Csak figyelnem kell,
Merre vezetsz,
És az út
Mindig szabad marad.

Féltelek

Istenem! Mennyire féltelek,
Hogy ne lásd a rosszat,
Bármennyire is ismered.

Hogy örömed ne érje csalódás, és bánat,
Istenem hallgasd meg, és figyeld dicsőítő imámat.

Istenem! Ha gondolataimba szomorúság vegyül,
– Istenem, Istenem! –
A Te szomorúságod éget legbelül.

Ég, és föld között /I.

Istenem!

Könnyű átkarolni,
Amikor légkönnyű minden.
Amikor tehertől mentes,
Örömdtől teljes a szívem.

Csak emeld magasra lelkem,
Hogy mást ne keressen.
Hogy Irgalmadon keresztül
Szeretve, szeressen
Emeld magasabbra,
Hozzád egészen közel.
Hadd csodáljam Istenem,
Amit csak így érhetek el.

Hol minden érintésben,
Irgalmad rám köszönt.
Hol minden érintésre,
Csillag hull szemedből odafönt.

Amerre elhaladsz /II.

Istenem!
Amerre elhaladsz, szívemben
Minden kaput kinyitsz.

Csak figyelnem kell
Hogy merre mész,
És azon az úton
Mindig Rád találok.

Suttogásod

Suttogásod Istenem,
Mennyire nagyon szeretem.

Amit nem nyom el a lárma.
A legnagyobb üvöltés is csak hiába.

Akkor még halkabb vagy,
Olyankor még csendesebb.

És már megyek is, sietek.
Mintha ketten futnánk,
Miközben fogom a kezedet.

És megállunk, mindentől távolabb.
Ahol csak ketten vagyunk.

Nem megyek vissza én sem.
Maradunk.

Repülj velem

Ó Istenem!
Nincsenek szárnyaim.
Csodállak Téged idelent,
És repülnek Hozzád vágyaim.

Előtted, minden vágyam.
Észrevétlen, magukkal emeltek.
Pedig nem is volt szárnyam.

Együtt a végtelenben

Figyellek Téged Istenem.
Követem minden rezdülésed,
És együtt csodálom Veled,
A Világmindenséget,

Mely pörög,
Együtt forog velünk.
A tejút színeiben,
Együtt gyönyörködünk.

Nagyságod milyen óriási.
Távcsővel sem lehet belátni.

De szívem, – Istenem, –
Mindent kikutat.
Megtalállak Téged,
Megtalálom a Hozzád vezető utat.

Megállok Előtted,
Valahol messze,
Ebben a táguló világban.

Mindenhez,
A Mindenséghez,
Egészen közel.

Törékeny szívem,
Milyen parányi.
Te tudod Istenem,
Táguló Világa, milyen óriási.

Istenséged, szeretet után kutat.
Te ismered, a hozzám vezető utat.

Egymás elől, el nem bújhatunk.
Egymásért élünk,
Egymásé maradunk.

Az nem lehet

Istenem!
Ha szeretetre nem lenne szükséged,
Hazugság lenne minden pillanat.

Nem lehet, hogy Szereteted a véres Áldozat
Csak Neked lenne kedves.

Hogy Áldozatából nekünk,
Semmi sem marad.

Nem lehet, hogy Szeretetedre Válaszáldozat
Nem lenne oly kedves.
Hogy áldozatunkból emlékként,
Nálad semmi sem marad.

Titok

Istenem!

Kicsinységem titok Előtted.
Ha fölfeded,
Akkor fogod látni,
Mennyire parányi.

Mosolyod, Istenem!

Ugye, mosolyogsz Istenem, gondolataimon?
Nem akarom, hogy szomorú légy!
Minden örömet Neked adom.

Tudom, közöttük ott van csalódás,
És minden fájdalom.
De Istenem ez mind gyönyörű,
Ha másokért följajánlhatom.

Istenem!
Kérlek, ezek ne fájjanak Neked soha.
Ezekért hálát adok,
Mert Hozzád láncolnak,
Hogy el ne felejtselek soha.

Te vagy

Te vagy, és nincsen hiányom semmi.
Csak Te maradj meg nekem Istenem!
Ha elrejtőznél, ne felejts el tőlem elköszönni.

Megtudom titkaidat

Istenem!

Titkaimat el nem mondhatom.
Úgy is megtudsz rólam mindent.

Mint ahogy én is megtudom titkaidat.
Csak szeretnem kell Téged nagyon.

Megleplek Téged

Visszaadok Istenem,
Apránként mindent.
Hogy minden napra jusson,
Valamilyen csoda.

Amit csodálhatsz,
Amiben gyönyörködhetsz,
Amit nem adhatunk,
Senki másnak oda.

Ó Istenem!
Ha egyszer elfogyna minden,
Kérlek, lepjél meg akkor
Te is, engem.

Csak annyit mondj,
Köszönöm.
És érteni fogod akkor
Te is, az örömöm.

Nézd Istenem

Hozzád repülök Istenem.
Emeld a magasba,
Emeld magadhoz a szívem.

Nézd, gondtalan örömét.

Gondom, csak annyi lehet,
Hogyan lehessek
Nagyobb örömödre Neked.

Maradj csendben, kérlek

Maradj csendben, kérlek, Istenem,
És a legnagyobb zajban is megtalálalak Téged.

Megfogom akkor kezeidet,
Amint Hozzád érek.

Tudni fogom akkor,
Hogy Te vagy az,
Akit szívemmel megérintek.

Nem hagysz el majd

Ha nem hagylak el soha Istenem,
Nem fogysz elhagyni soha, Te sem.

Új világot nyitsz

Emelj magadhoz Istenem,
És átkarolom a Mindenséget.

Emelj magadhoz teljesen,
És új Világot nyit meg érintésed.

Szívemben följánlom

Istenem!

Följánlom Neked szívemet,
És szívemben,
A Te Szereteted.

Kérlek, hajolj közelebb,
Hogy láthasd,
Legszebb Áldozatát
A Világnak.

Mely előtt
A büntetés meghajol.
És az Igazság,
Irgalmat gyakorol.

Ringass el, Istenem

Istenem!

Altass el,
Ringass el,
Isteni Irgalmad öléén.

Hited el velem,
Hogy minden,
De minden örömöd az enyém.

Rajzoltál az égre

Rajzoltál az égre,
És csak figyeltelek.

Némán figyeltem mozdulataidat,
Ahogy a vonalakat húztad.

Figyeltem kezedet,
És az egybemosott gyönyörű színeket.

El nem vonnám figyelmedet.
Istenem, csak meg ne fordulj!
Meg nem értenéd,
Miért takarják könnyek, szemeimet.

Árnyékodban

Ha árnyékként
Nem járhatnék nyomodban,
Nem követhetnélek Istenem,

Elfújna engem a szél könnyedén.
Nem maradna belőlem többé semmi sem.

Templomot építész

Istenem!
Mennyire szeretted!
Féltő szeretettel,
Mégis összetörtél.

Véletlen volt
Hogy kezéd elejthetett?
Nem tudom Istenem,
Nem tudom.
De köszönöm Neked.
Azóta keresed darabjait,
És szüntelen kutatod
Apró szilánkjait.

Rám bízod Istenem,
– hogy segítsék Neked, –
Hol találok rá,
És hol szedem össze
Elszórt kegyelmedet.

Boldog vagy Istenem,
Mikor újra összerakva látod,
És minden darabját,
Külön csodálod.

Csak Te tudod Istenem,
Miért kedves Neked.
Mi hatja meg jobban,
Irgalmas Szívedet.

Miközben nézlek,
– nézem tekinteted, –
Mindent megérték.
Széttört darabjaim,
Szent Sebekhez értek.

Aggódo szeretetednek,
Vigyzó mozdulatával.
Hogy semmi máshoz ne érjek.
És nyoma maradjon szívemen,
Krisztus Szent Sebének.

Nincsen semmim

Nincs mit adnom Istenem.
Amiből adhatnék,
Abból nincs több,
Semmi sem.

Milyen üresnek tűnik így,
Minden pillanat.
Amikor elfogyott mindenem,
És semmim sem maradt.
Amikor semmit sem adhatok.
Csak Rád figyelek, és szeretlek.
Mert Vagy, és vagyok.

Amikor már azt sem nézem többé,
Mi mindent adsz nekem,
Milyen csodálatos világban
Találkozol velem.

Abból adtam csupán,
Mivel megleptél Istenem.
Ami kimondhatatlan
Gyönyörű volt nekem.

Abból merítettem,
Szedtem össze mindent.
Abból vittem Színed elé,
Minden apró kincset.

Ismered csillogását,
És hogy mitől ragyog.
Eltűnne minden fénye,
Ha eltűnne mosolyod.

Köszönöm Istenem,
Hogy nem vársz tőlem semmit.
Hogy boldog vagy velem.

Köszönöm, hogy elég Neked,
Hogy vagyok.
Köszönöm Istenem, köszönöm,
Hogy minden Tőled, és Miattad ragyog.

Önzés szele

Istenem!

Ha szárnyaim alá kapnának,
Fújd el, kérlek,
Azonnal messzire.

Ne emeljen Nálad magasabbra.
Inkább törje szárnyaimat,
És ne jussak soha semmire.

Mennyei Atya

Kotta nélkül

Hogyan tudnám eldalolni
Kotta nélkül, szabadon,

Hogy mennyire szeretlek Istenem!
Mennyire nagyon!

Vedd, szívem kezédbe

Szívem ne legyen hideg,
Szeretettől kihűlt, rideg.

Ne legyen panaszok,
Fájdalmak listája,
Ha egyszer valaki belenéz,
És Előtted kitárja.

Ha már nem lüktet,
És többé nem dobog,
Vedd kezédbe Istenem.
Míg történetét olvasod,

Egy dalt fogsz hallani.
Számodra ismerős-kedveset.
Amit én dúdlok.
Amit én daloltam, én dúdoltam, sokáig Neked.

Milyen is lesz?

Úr Isten!
El sem tudom képzelni,
Milyen is lesz a Szeretés,
Ha Hozzád, közel leszek,

Ha szólítasz, vagy intesz,
És Eléd megyek.

Milyen lesz Mindenható Istenem,
Az a Mindent átható találkozás?
Milyen is lehet Istenem,
Az a Mindent elsőprő,
Végleges feloldozás?

Istenem! Jézusom!
Majd karolj belém,
Mert szívem roppan össze,
Ha nem állsz rögtön mellém.

Segíts elfogadnom,
Végtelen Szereteted.
Segíts értenem kezeden,
Sebeidet.

Hogy átjárja szívemet,
Gyógyító Irgalom,
És igent mondjak hívásodra;
„Igen, Jézusom!”

Könnycsepp az arcomon

Istenem!
Mit adtál nekem,
Milyen könnyeket?

Szereteted cseppjeit?
Minden csepp Rólad beszél.

Istenem!
Ne töröld le arcomról ezeket.
Engem vigasztal, hogy értem,
Hogy megérthetem
Kimondhatatlan Szerelmedet.

Majd odafönt

Bízom benne, hogy találkozni fogunk,
És megérti mindenki, hogy mindent megbocsáthatunk.

Ahol már nem számít semmi;
Mit miért, meg hogyan?

Mert egy a fontos, az Irgalom.
Az egyetlen egy, hogy Van.

Ahogyan mérünk

Amíg csak
Keveset adunk,
Vagy csak részben,

– Istenem! –
Semmit sem láthatunk,
Semmit sem kaphatunk egészben.

Itt jártál Istenem

Itt jártál Istenem.
Hallottam lépteidet
Az enyhe szélben.

Szellőként suhantál
A fák között.
Avar zörrent,
És tovaszálltál
A zöld lombok fölött.

Most is hallok suttogásod,
Lég könnyű,
Hozzád emelő hívásod.

Lépteid nyomát,
Némán követem.

Szellőként repülünk tovább,
Túl, a fellegeken.

Engedd szeretnem

Ments meg a távolságtól Istenem.
Amikor nem hallok szavaidat.

Hiába kereslek,
Nem értem gondolataidat.

Szívedből szívem, hadd merítsen.
Lelked, lelkemmel, hadd érintsem.

Engedd, hogy megfogjam kezedet.
Engedd szeretnem, féltő szerelmedet.

Vissza fog repülni

Ha egyszer kirepül ketrecéből
Szereteted foglya,
Hagyd repülni, kérlek.

Szabadon szárnyalva is,
Hadd dicsérjen Téged.

Te tudod Istenem,
Úgy sem repül Tőled messzire.

Visszajön majd Hozzád,
Vissza fog ülni, saját fészkeire.

Irgalmad tükre

Amit adsz, istenem,
Abból nem veszel el semmit.

Örökbe adod,
Hogy ne vesszen belőle semmi.

Hiánytalanul tündököljön ragyogása,
Szív foglalatában tükröződjön,
Irgalmad képmása.

Csak Te

Csak te érted könnyeimet,
Te tudod egyedül,
Nem vagyok szomorú.

Ezek, örömkönnyek.
Nem fogynak el soha.
Titkolni, rejteni, el nem tudnám őket.

Te tudod az okát,
És Te ismered egyedül,
Hogy nagyon mélyről jönnek,
És mi zajlik közben legbelül.

Emberré lettél

Emberré lettél Teremtő Istenem.
Hogy Végtelen Nagyságodat,
Megértesd velem.

Tudtad, hogy másképpen
Nem találunk közös szavakat,
És nem értenélek meg sosem.

Tudtad,
Hogy Istenséged követni nem tudom,
Ha nem járunk, ugyanazon az úton.

Hogy megértsük mindketten,
Mi az a Szenvedés,
Hogy előbb, Te végezd Kereszten.

Hogy ezzel sincsen vége.
Ez csak áldozat csupán,
A Szeretetért cserébe.

Hogy Szereteted mindennél túlmutat:
Nem lehet kivégezni, megsemmisíteni.

A Szeretetet újra éled.
A Szeretet Örök.
A Szeretet Örökélet.

Nem elég

Megértettem Istenem,
Mit jelent,
Ha kell, szenvedés árán is szeretni.

De ez, még nem a teljes ismeret.

Szeretve szenvedni, ha kell,
– Még mindig nem elég.
Gyarlóságunkból fakadó bűneinket,
Csak a megbocsátás, az Irgalom mossa el.

Írtam Neked, Istenem

Írtam Neked, Istenem.
Remélem, elolvasod.
Talán nem töltöd idődet fölöslegesen,
Amikor egyszer kézhez kapod.
Csak gondoltam Rád,
És bíztam abban,
Hogy Te sem felejtess el.

Vagy csak akartam,
Hogy gondolj rám is,
Hogy néha, legyél velem.

Nem láttalak Téged,
Csak hallottam minden szavadat.
Jézust figyeltem,
És gondolatban kértem Irgalmadat.

Vártam,
Hogy megérinthesselek,
Hogy gondolataim
Vigyenek Hozzád egyre közelebb.

Érints meg, Istenem, érints meg,
Amikor gondolataimat olvasod.
Várni fogok Rád szüntelen,
Amíg kézhez nem kapod.

Jézus

Viszonzott szeretetünk

Jézusnak szüksége van mindenkitől szeretetre. Hivatástól függetlenül mindenkitől. A szeretésben nincsenek rangok, mely elsőbbséget jelentene, vagy tekintélyt, mely nagyobb, vagy több jogot jelentene, vagy szerezne mások előtt. Hacsak nem a benne rejlő szeretetáldozat teszi akkorává, hogy azt valóban nem könnyű megtenni. Aki megteszi, már nem könnyen fordul vissza. Minden további, – mások számára ismeretlen nehézség, – még nagyobb kihívást jelent számára, melyeknek megélése, minden egyes pillanata EBBEN a Szeretetben zajlik. Jézus Krisztus Szeretetáldozatáért.

Áldozatával egyesülve, viszonzott szeretetünkben, már szinte majdnem mindegy, hogy az mennyi, vagy mekkora lemondással, vagy mennyi mindennek az elfogadásával jár. Melyben egyedül Érte történik minden, hogy Ő legyen a Több, a MINDEN.

/ Naplóból

Mit szeretnék?

Mindenem megvan Úr Jézus,

És az elég ahhoz, hogy Téged szeresselek.

Lehet-e jobban?

Jézusom!

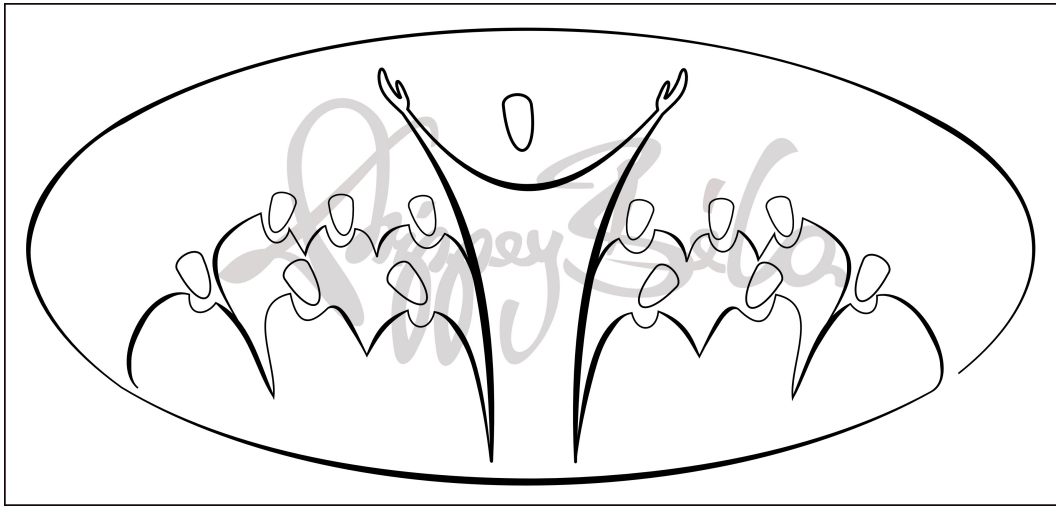
Lehet-e jobban szeretni,
Mint éjjel-nappal
Imádni, és csodálni Téged?

Mint Veled együtt örülni,
És szemlélni mindent, ami a Tiéd?

Amint elrejtőzöl és föltárod magad a természetben.
Ahogy megszületsz, és megmutatod magad az emberek szívében.

A szeretet

A szeretet mindent elárul.
A Szeretet magából mindent fölfed.
A Szeretet áldozat.
Megismeri a bűnt, és a gyengeséget.

Ki vagyok Neked?

Jézusom!
Vajon én, melyik lehetek,
A tizenkettő közül?

Aki szeret,
Vagy aki nem?

Vagy aki legtávolabb van Tehozzád.
Akiről csak Te tudod egyedül,
Miért szereted, mi fűzi Hozzád.

Ég, és föld között / II.

Ég, és föld között,
Nincs távolság, semmi.
Megváltásod öröme összeköt.

Te tanítasz Jézusom,
Nemesebb vágyakért,
Magasba repülni.

Isten útjai

Mindenkinek magának kell – elfogadva, – lehetőségekben járni a szűkebb úton, amit általában mindenki sejt. Sejt, mit jelent, mégsem tér rá.

Ezek, nem egyéni utak! Akik ezen járnak, mind tudják nagyon jól, hogy egyéniségükkel együtt járva ezt az utat, közösen ismerős. Boldogságainkat is egyfelől merítjük, egyfelől kapjuk, melyeket ismerünk, és abban élünk. Egyek vagyunk Benne, örömeink is Tőle fakadnak, melyeket megosztunk egymással. Ezek nem a néha talált csodák. Ezek a hétköznapi csodálatos útjaink, Jézus nyomában.

Mindenki tudja, hogy miben olyan gazdag, hogy ez a gazdagság, csak ezen az úton lelhető.
Semmi sem mondjuk, hogy ez, vagy az, az enyém.
Aki nem ismerik ezt a gazdagságot, számukra riasztó szegénység marad.
Aki pedig csak néha tér erre az útra, az kiveszi belőle a részét, és föléli. Elfelejtkezik róla,
mintha soha nem is kapott volna semmit.

Jézus, nézz rám!

Jézus, nézz rám!
Ne vedd le rólam
Tekinteted.

Kérlek, nézz rám.
Ne hunyd le előttem
Szemeidet.

Kérlek, nézz rám,
És ne felejts engemet.

Jézus, kérlek, nézz rám!
Ne felejtsd el soha,
Egyetlen kérésemet.

Túl közel jössz

Túl közel jössz Istenem!
Nem vagyok méltó,
Hogy hajlékomba jöjj velem.

Mégis köszönöm,
Hogy belépsz, mert kérlek.

És én jelenlétedben,
Mindent,
Mindent megérték.

Ránc az arcomon

Tudom, Jézusom, tudom.
És megértelek.
Ezek csak ráncok az arcomon,
És nem a Tiédhez hasonló Sebek.

Ismerjük egymás sebeit,
Ráncaimat is csak Te ismered.
Nem szégyellem ráncaimat,
Ha gondjaidból valamit megérthetek.

Még örülök is, nagyon,
Ha Sebednek nyomát, hordozhatom.

Nem kell, hogy elvedd ezeket,
De ha úgy gondolod – Jézusom, –
Arcom vonásait, megszépítheted.

Akkor sem

Ha megjelennél,
Nem, akkor sem szeretnélek jobban.
Hagyj így mindent Jézusom.
Kérlek, hagyj így mindent.
Úgy, ahogy van.

Hátizsákkal

Úr Jézus!
Üljünk le, pihenjünk meg néha,
És elmondom,
Nem fordulok vissza.

Ami hiányzott,
Abból nem kell semmi.
Tovább akarok,
Veled feljebb menni.

Miattam ne állj meg,
Ne várj meg, kérlek.
Csak húzz magaddal,
Hogy a hegycsúcsra fölérjek.

Ne mondd el nekem

Úr Jézus!

Nem tudom,
Miért szeretsz ennyire
Engem?

Kérlek,
Ne válaszolj.

Nekem elég,
Ha azt tudom,
Én, miért szeretlek.

Bárhol vagy,
És bárhogyan vagyok,
Követlek.

Érints meg Jézus!

Érints meg,
Kérlek, érints meg!

Érintésedre gyógyulni fogok,
És gyógyulni fognak,
A Szíveden ejtett Sebek.

Értetni akarlak

Igen Jézusom,
Meg akarlak érteni,
És szeretni akarlak.

Hogy szeretsz-e,
Az bennem föl sem fog merülni.

Én szeretni akarlak.
Akarlak szeretni.

Tekints szívem rejtekébe

Kérlek, tekints be
Szívem rejtekébe.

Egyetlen kincsét megtalálod,
Ha kapuját teljesen kitárod.

Gyújts fényt szívemben

Gyújts fényt Úr Jézus!
Gyújts fényt a szívemben.

Hadd tudjam, hogy itt vagy,
Itt, a közelemben.

Hadd lássam Arcodat,
Egyetlen örömöm okát; Boldogságomat.

Ne köszönd meg kérlek

Úr Jézus!

Ne köszönj semmit,
Amit abból adtam,
Ami a Tied,
Ami nélkül élni nem tudok.

Lehet, hogy egyszer megértem,
Mi-mindent kaptam.
Amikor mindenem elfogyott.

Egyetlen út

Milyen csönd van.
Mikor leülsz velem szemben,
És bezársz minden kaput.

Nincsen hová mennem.
Számot kell vetnem mindazokról,
Miket takar a múlt.

Csend van.
Néma suttogások,
És megnyílnak halkán
A kikapuk.

Minden kapunyitáskor látom,
Merre nyílnak.
Merre vezet Hozzád kijelölt,
Egyetlen út.

El ne szédítsen

Úr Jézus!

Ne legyek több, a semminél.
Csak annyiban, hogy vágyadat teljesítsem.
A gőg, a kevélység, az akarat,
Engemet el ne szédítsen.

Imádlak

Jézus!
Nem mondhatok ki hallható szót, semmit.

Nem jön ki hang a számon, semmi sem.

Lelkemmel átkarollak,
Míg Szíved megpihen, az én szívemen.

Aki találkozik Veled

Aki szeret Téged,
Nem egyszer találkozik Veled.

Az nem megy Tőled messzire.
Az már nem keres Téged,
Közeledben marad.

Figyel Téged, és ismer.
Ismeri minden gondolatodat.

Várni is gyönyörű

Ha nem történik semmi,
Várni is gyönyörű.

Mert meglep,
Mikor újra,
Közelemben látlak.

Meglep,
Hogy sohasem voltál távolabb.

A Szeretet szüli ezt a távolságot.

Melyben mindig várlak.
Melyben szomjasan vártalak.

Morzsáidból élünk

Úr Jézus!

Te tudod, ha nem jut belőle,
Úr marad helyébe,
Melyet nem tölthet be semmi más.

Megértem, mert meg kell értenem,
Hogy másfelé is kell, hogy hulljanak,
Hogy mások is bőven kapjanak.

Azonban hiányát, Te ismered egyedül.
Te tudod, milyen kevés is elég lenne,
Mely minden űrt betöltene legbelül.

Ne rejtse el

Jézusom!
Ne rejtse el kérlek, mosolyod.
Ha rám tekintesz,
Az én lelkem, visszamosolyog.
Mosolyogni fog az én kertem,
Hol mindent Te ültettél,
És én neveltem.

Hová elhintetted,
Szeretetednek magjait.
Hogy kinyílhattak,
Te tudod egyedül titkait:

A legnagyobb viharban is
Rád mosolyogtam.
Sötét éjszakákba,
Mosolyodat csaltam.

Csak hogy ne legyél szomorú,
És szívemet se lepje ború.
Hogy örömed virágzásainkból fakadjon,
És minden szál virágod, visszamosolyogjon.

Szűz Mária

Világ ékessége

/ Rózsafüzér Keresztje

Istenem!
Kezemben tartom,
Ékességét az egész Világnak.

Csak a megszólításokat,
A Szeretet vonásait számolom.

Titkait:
Isteni gondolatokat, üzeneteket.
Miközben csodálva csodálom,
Szeretetedet.

Vissza hozzád

Jézuson keresztül találunk vissza Szűz Anyához, amikor más szemmel fogjuk látni Őt, mint amikor Jézushoz vezetett.

Advent, Karácsony

Nem múlt el Karácsony

Jézusom!
Az én szívemben nem múlt el Karácsony.
Kezdődő pillanatát, születésed várom.

Mennyire keresem Rejtett Istenséged.
Egészen közről, csak szívem ismer Téged.

Most itt vagyok.
Követtem én is a fénylő csillagot,
Mely Hozzád vezetett.
Hozzád hajolva megfogom,
Aprócska kezedet.

Köszönöm mosolyod,
És köszönöm,
Hogy kezemet megfogva
Köszöntesz engemet.

Szívet cserébe

Mit adhatok Neked,
Mivel Szíved fájdalmát enyhítheted?

Ha szívemet kérnéd cserébe,
Istenem! Istenem,
Kihűlt szívet találnál helyében.

Add, inkább kérlek,
Szívedet cserébe,
Hogy megszülessen a Megváltó,
Szívem rejtekében.

Ha egyszer, szívemet kitárod,
Egy kis Betlehemet látsz majd.
És szívem közepén,
Egy gyönyörű kis jászlat.

A jászolban, kicsiny kis gyermeket,
Hol Téged imádlak,
És Benned gyönyörködhetek.

Szeretet Fája

Ó, Istenem!
Ne vedd el tőlem
Amit kaptam, hadd viseljem.

Szeretem Istenem,
Szeretem nagyon, drága keresztem.

Oly gyönyörű,
Szeretetednek Vonása.
Oly kedves én nekem,
Irgalmad Drága Forrása.

Istenem, kérlek!
Ezt díszítsd föl jobban.
Ezt a Keresztet.

Szereteted fáját
Karácsonykor,
A leges legszebbet.

Ne sírj kis gyermek

Ne sírj kis Jézus,
Isteni gyermek!

Isten szívéén,
Szívek szeretnek.

Ne sírj! Ne aggódj!
Nincs mitől félned!

Szerető Isten üzenetét hoztad,
Hogy mindenki ismerjen Téged.

Te magad vagy az Irgalom, az Élet!
Le fogod győzni a Halált.
Győzni fog a Szeretetitélet.

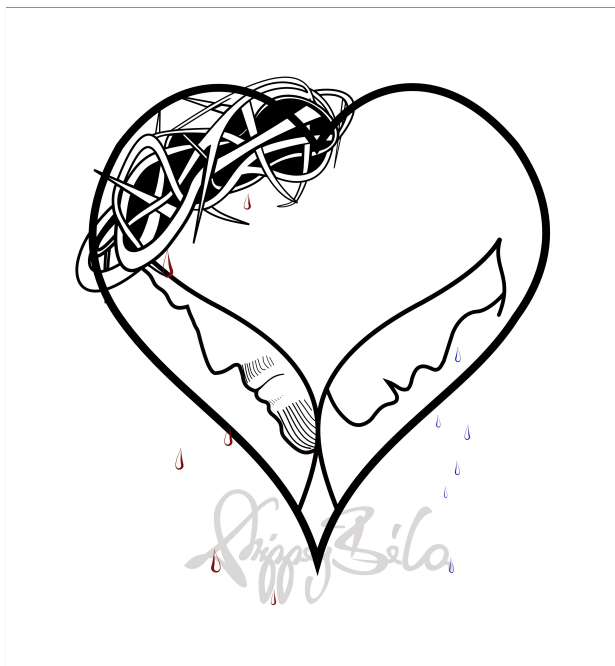
Nem zavarok?

Szűz anya!

Bocsásd meg, hogy újra itt vagyok.
Mikor már mindenki elment.
A bölcsek, és a pásztorok,
És a jászolra hajolva bóbiskolnak,
Az Örömhírt hozó angyalok.

Hadd csodálhassam, Isten Szeretetét.
Remélem, nem foglak zavarni.
Szeretnék mellette maradni,
Együtt lenni Vele.
És csodálni Isten üzenetét.

Keresztút, Húsvét

Nemsokára 3 óra

Már előtte, akár félórával is elkezdem az Irgalmasság rózsafüzérét. Sietek. Sietek Jézus elé. Ő, ugyanis már vár. A délután három óra, már nagyon keserű ideje, Isten Áldozatának.

Jézust, előtte már korábban elítélték. Mindent „elhajítok”, semmi sem lehet fontosabb, mint hogy odaérkezzem, és akármilyen módon, de találkozhassem Vele.

Egyetlen pillanat, egy rövid kis idő, amikor a körülöttünk lévő tömeg, a kis és nagy gondok, a botrányok, semmi, de semmi sem zavarhat bennünket. Nem számít a környezet. Csak egyetlen egy a fontos. Az Isten, és én. Ami Szeretetével történik, ami Benne zajlik.

Nagyon szűk utcákon kell sietnem. A Szeretetet máshol nem találom. Vagyis az Igazi, egyetlen Szeretetet.

Hányszor bejárjuk ezt a szűk utat. Már behunyt szemmel is eljuthatunk, szinte azonnal Jézushoz. Egészen, közvetlen Eléje. Nem biztos, hogy ezt az utat annyiszor bejárva, meg kell majd ismételnünk, minden alkalommal. Valószínűbb, hogy egyre hamarabb is megtaláljuk Őt. Mert ezek az utak, ismerőssé válnak. Amikor már egyáltalában nem a szűkösségük jellemzi őket. Csak az egyetlen, és páratlan lehetősége a Találkozásnak. Ennek az útnak minden meglepetésével. Melyben az Isten elárulja Önmagát. Közelebből, mint amilyen közel csak tudunk Hozzá közeledni.

Nem fordulok el

Istenem!

Nem, nem fordulok el.

Látni akarlak, és nézni;

Szereteted miként nem fogy el.

Köszönöm, hogy ott lehetek
Szűz anya mögött.
Sebzett Szeretetedhez hasonló,
Megtört lelkek között.

Ahol a Csönd, a Szeretet.
Akit nem ért meg senki,
Csak aki mindent elfogad.
Aki ha szenved,
Sem tud nem szeretni.

Igen Jézusom

Meg akarlak érteni,
És szeretni akarlak.

Hogy szeretsz-e,
Bennem föl sem fog merülni.

Szeretni akarlak.
Akarlak szeretni.

Tele kosárral

Jézusom!
Mit hoztam Neked?

Rengeteg bűnt, fájdalmat,
Sebeket.

Nem mondok, nem mondhatok
Neveket.

Kérlek, tedd fölé kezed.

Hulló Véred által,
Tisztítsd meg, gyógyítsd meg,
Áldd meg ezeket.

Hogyan Veled?

Szenvedésedben nem részt venni,
Azt nem lehet.

Szenvedést elviselni,
Megváltó Szereteteden keresztül lehet.

Úgy kérem!

Ó Jézusom!

Miért adod át magad
Annyi szenvedésnek?

Egy részét add viselnem.
Egy részét, az Egésznek.

Szegek Sebei

Szegek sebei.

Bűneink Sebei.

Sebzett Szíveddel,
Irgalmadnak,
Tisztító Sebei.

Elfáradt Szeretet

Úr Jézus!

Sebektől és láztól gyötörten,
Nem akarsz minket elveszíteni.

Egyetlen Sebed okát is alig nézem.
Alig tudom szenvedésemet is följánlani.

Végig nézed, összetörten,
Minden kínjainkat, bűneinket,
Mégsem akarsz nemet mondani.

Istenem!

Szomorúságodat is megértem.
A pillanatot,
Mikor leállt, a Teremtett Világ
Szívverése.

Mikor nem mondtál nemet, mégse.

Fölé hajolt Fájdalmad, az egész Világra.
És kioltottál minden égi fényt.

Áldozatod lett, Megváltásunk Ára.

Sötét mélységekbe, Te hoztál Fényt,
Te hoztál új Reményt.

Amit látsz Istenem

Nézz rá kegyesen.
Én alig bírom látni.
Egyszerre könnyesen,
Könnyek közt csodálni.

Nézz Rá Istenem.
Amit látsz,
Attól én szívem is
Majd megszakad.

Nézz Rá,
És nézz mireánk.
Mi lesz velünk
Ha mégis magunkra hagysz?

Ugye hallod kiáltásunk.
Szüntelen ismételt följánlásunk.
Áldozatunk füstjét, nem veted meg.
Illatát ismered, Szent Szeretetednek.

Értetni szeretnék

Úr Jézus!
Értetni szeretnék.
Értetni minden sebhelyét,
A szenvedésnek.

Igen, Jézusom, érteni.
Mert azok, a Szeretet helyei.

Kinek jó így?

Kinek jó így Istenem,
A Te szenvedésed?

Elég lesz-e Jézusom sokaknak,
A Te megfeszítésed?

Úgy, ahogy alkalmas, és megfelelő.
Lehet-e több, és lehet-e elegendőbb?

A kérdést, nem tudom elmondani.
Keresztet előtt, utolsó kiáltásodat hallani.

Mindenséget átható kiáltásodat.
Igazságosság, és az Irgalom között,
Kivégzett Szeretet maradt.

Egy pillanatra, megfagyott.
Akiben szeretet volt, azt is elhagyott.

Vagy magával vitte azt is,
Ami még megmaradt.
Parányibb részeit,
Az összetört darabokat.

Nem. Nem vittél el semmit.
A Szeretet nyomait itt hagytad minekünk.

A Sebek nyomait,
Melyek hasonlóak a Tiédhez.
Melyeket közös áldozatunk árán,
Vérrel, megpecsételsz.

Keresztet beszél

Keresztet beszél Jézusom.
Vagy az én keresztem?

Vonszolt terhedben,
Magamra ismertem.

Bűneim terhe,
És ítéletem súlya,
Válladon.

Istenem! Istenem!
A keresztre feszítést,
Mégsem én vállalom.

Végig nézem,
Hogy kiálltál helyembe.
Hogy el ne árulj,
Nem néztél szemembe.

Esélyt adtál.
Többet, mint magadnak.
Szabadságot és megbocsátást.
Hitelét, minden szavadnak.

Követlek Jézusom.
Nézem válladon ezt a keresztet.

Te vitted hosszú darabon.
Most hagyd, kérlek, hadd segítsék.

Ismerem ezt a keresztet.
Útközben Jézusom,
Te is megismerted.

Elárult rólam mindent.
A múltamat.
Hozzá hajolva Istenem,
Elárulja nekem, minden titkodat.

Megfeszített Jézus

Keresztet, a szikes föld megtartotta,
És szívünkben eresztett mély gyökereket.

A keresztút pillanatai hagytak bennünk,
Kitörölhetetlen emlékeket.

Emlékek nyomait,
Melyek nélkül élni, nem tudunk.

Mely mindennap újra éled.
Minden pillanatában, Hozzád tartozunk.

Ne félj!

Ne félj,
Jézus jövetelét elfogadni.
Nem leszel ugyanolyan,
Mint a többi.

Más leszel.
Lehet, hogy csak egyetlen egy.
Aki Veronika, és Simon után,
Az Úr elé siet.

Aki Ott marad.
Akit nem riaszt el,
A Szeretet,
És az Áldozat.

Akit nem ingat meg,
Nem húz vissza semmi.
Amit az Istentől kap,
Nem veszi el tőle senki.

Név nélkül

Név nélkül
El fogunk veszni,
Ha nem fog szólítani,
És nem fog megismerni senki.

Hiába lesznek,
Kaparintott,
Féltett tekintélyek.

Minden el fog veszni
Velünk együtt,
Ha nem lesz, aki szólít,
Aki szerethetnének.

Ha nem lesznek nyomai,
Jézus Keresztjének.

Félúton

/Veronika, és Jézus

Félúton álltál meg előttem.

És a találkozás pillanatában,
Elkezdődött valami.

Az óta újra fogalmazódik bennem,
Minden.

Isteni Arcodnak,
Gyönyörű vonásai.

Jézust levették a keresztről

Szél lengeti Istenem,
Kereszten a gyolcsot.

Csend van.
Szívedre zárt mély csend.

Milyen mélységbe hívsz meg Istenem?
Milyen Csendben szólalsz meg úgy,
Ahogyan senki sem?

Ismerem ezt a hangot, fölismerem.
Ha meghallom, Te szólsz hozzám,
Te szólítasz meg engem, Istenem.

Koszorú az úton

Elhagyott koszorú,
Nem kell már senkinek.
Nem viseli többé senki,
Nem okoz többé sebeket.

Szél söpri végig az úton.
Por marad utána.
Meddig jut, nem tudom.
Vércseppek hullnak, nyomába.

Amerre elhalad,
Az utat is sérti.
A véres cseppeket Istenem,
Senki sem érti.

Sietek Uram!

Sietek Uram!
Alig érlek utol.
Találkozni fogunk
Galilea felé útközben, valahol.

Sietek Uram, sietek!
Miattam Jézus, ne állj meg,
Mutasd meg magad a Világnak,
Engemet ne várj meg.

Már futok Utánad.
Feltámadásodat én is látni akarom.
Lassan haladsz, hogy utolérjelek.
Találkozni akarsz velem. Tudom.

Várj még!

Jézus közeledik,
Ne menj el.
Ha látni szeretnéd,
Ne siess el.

Most légy erős,
Lépj ki elébe.
Szólítsd meg Őt,
És nézz, a szemébe.

Akard Őt látni,
Megismerni Isten Szeretetét.
Pillanatát várni,
Mikor odafordul feléd.

Várj még, ne siess el.
Akinek mosolyát láttad,
Ő közeledik most,
Vállán, a kereszttel.

Várj még!
Ha nem is tudnál mit mondani,
Ne siess el.
Ő fog megérinteni most,
Szívében vérző sebekkel.

Nem kellesz senkinek?

Út közben, alig lehet eljutni Hozzád.
Csak egy-egy pillanatra.

Keresztre feszítve, már nem vagy útjában senkinek.
Magányodban hagynak Magadra.

Milyen csönd van,
Egyre sötétebb.

A Világ végét érinthettük.
Határát, lehetőségeinknek.

Ez most, a Te szótlanságod.
A Te dermedt mozdulatlanságod.

Egy időre elhagyott minket jelenléted.
Rémülten sikoltott föl a riadt Természet:

A mi, Szeretet nélküli Világunk.
Ahol annyszor döbbenten állunk,

Újra Szeretetválaszra várva.
Hol újra, Irgalmat találunk.

„Én nem botránkozom meg soha!”

³⁴ Jézus csak ennyit mondott: „Bizony mondom neked, még az éjjel, mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz.”

Mt 26, 30-

Ezek csak Péter szavai lennének?

Kimondatlanul is, hányszor fogalmazódik meg bennünk, hogy Isten, nem lehet ilyen...
Hányszor tagadjuk meg ezért Jézust is, akit nem ismerünk, mert másnak akarjuk ismerni?

Kápolna

Megbocsájtás

Ha nem bocsájtunk meg, az ítéletet magunkkal vesszük.

- A szembesítés folytatódik bennünk. Akkor is, ha csak „tároljuk”.
- Vádként marad a szívünkben. Mi magunk fogunk döbbenet megállni Jézus előtt, ha a megbocsájtás szükségét nem akartuk volna megérteni abból az imádságból, melyre Ő tanít meg minden Embert. Ő, Aki Maga Az Irgalom, A Megbocsájtás. Mit is akarnék én vádként fölhozni akár a másik ellen, amikor Jézus, teljességgel elszenvedte, az Ő bűnéért is kijáró kegyetlen szenvedést. Az ő bűnéért is tehát, és az én bűneim listájáért is.

Jézus, magára vette, magára vállalta a BŰNÉRT kijáró ítéletet. Mindnyájunk, egyénileg elkövetett, minden bűnéért. A „kis” borzalmaktól, a nagyobbakon keresztül, a még nagyobbakig. És azokon túl is, azokért is, amiknek ismeretétől is elfordulunk, és tudni sem akarunk róluk. Azonban a „kis” bűneinkkel is így vagyunk, és akár felületesen így bánunk velük.

A megbánás, a büntelenség öröme helyett más örömmel takarjuk, fedjük, csillapítjuk lelkünk hangját. Miközben oldódunk, „eltereljük” a szót, a belső Lélek hangját. Nem vállalunk részt, nem veszünk le a másiktól terhet, a rá eső ítéletből. A magunkban megfogalmazott ítéletből, nem engedünk.

Vajon föl tudom-e fogni a rám eső Kegyelem nagyságát, amire nagyon szükségem van? Föl tudom-e fogni az Áldozat bemutatásakor, hogy mi zajlik le közvetlen előttem, a szent misében? Vajon bennem mi zajlik le ebben a pillanatban? Én, mennyire veszek részt ebben? Kívülálló maradok, csak nézője ennek a „jelenetnek”? Mennyire szükséges számomra ez a folyamatosan ismétlődő szünet nélküli Fölajánlás, kiengesztelése az Istennek?

Szinte szó szerint, mutatjuk az Istennek, hogy Kire nézzen helyettem. Kit nézzen helyettem. Hogy csak Jézuson keresztül nézzen engem, hogy Irgalmat találjak Nála. Csak így állhatok Elé. Csak Jézus miatt.

Értem-e hogy mi az a Szeretet, ami rostál, és hegyeket, halmokat elfogad? Egyetlen emberként is összehordott bűneim sokaságát?

Mert Szeretet, szinte mintha nem is tehetne mást. Pedig a Szeretet több mindenre is képes. Csak a Teremtését, és Szeretett Teremtését meg ne bánja, aki elhagyta Őt. Ezt, mégsem teszi meg, mert a belőlünk hiányzó szeretetáldozat kerül Isten elé, a Húsvéti Bárány Föláldozása óta minden misében. Zálaga annak, hogy Rajta keresztül próbáljon rám tekinteni. Ami belőlem hiányzik, ami megváltásra vár bennem, azt Jézustól kapom meg. Ezek azok a tulajdonságok, amelyre Jézus, nem csak fölhívja figyelmünket. Figyelmeztet: Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok is tökéletes!”
/Mt 5. 48-

Nem megy az Irgalmasság rózsafüzér imádság

- Ha listát vezetünk közben, abba is könnyen belebotlunk.
- Tudatosítani kell magunkban, hogy miért tesszük.

Kezemben van a rózsafüzér, de nem morzsolom. Nem a szemek érintésének számolásával követem az imádságot.

Más lett a jelentősége is, amint meg kellett tanulnom Jézusra úgy figyelni, – vagy arra, akiért az ima szól Jézuson keresztül, – hogy a szemek már nem mozdulnak.

Figyelmem erősödött azzal, hogy Jézusra, vagy Jézust figyelve, a tartalomra figyelve azt is figyelem, hol tartok.

Ezzel kezdődően más nehézségek jöttek, ami nem terelheti el a figyelmemet. Közöttük szerepelhet, az is, hogy kimarad, hol tartok. Mindkét fajtája ugyanazt eredményezi. Az is, ha többnek látszik, az is, ha kevesebbnek. Azonban ezzel nincsen idő foglalkozni, vagyis ha ez előfordul, akkor nem keresem a miérteket, vagy a visszaellenőrzést sem. Ha többnek tűnik, de nem vagyok benne biztos, akkor elmondok még annyi tizedet. Ha valamennyivel kevesebbnek tűnik, elmondok annyit, és „váratlanul” még hozzá teszek.

Ez egy időszak, egy formája lehet talán annak, melyben meg tanulok Jézus mellett maradni. Abból lehet leginkább észrevenni ezt a kapcsolatot, hogy hiányzik, és ha egy hét, de akár egy-két nap kimarad, az újra kezdéssel vannak gondok. Ezek ismerőssé válnak, de az is, hogy hogyan, és hol keressem újra Jézust. A jelentkező nehézségek ellenére, tudatosan döntenem kell amellett, hogy imádkozom. Az alkudozást már érteni fogom. De azt is, hogy annak nincsen semmi helye.

„Meddig túri ezt az Isten?”

A kérdést föl sem tennénk, ha odafigyelnénk Rá.
Valószínű, hogy jobban is szeretnénk.

„Jó neki, közel van az Istenhez!”

Nincsen közelebb, mint bárki!
Legfeljebb csak ott marad.
Akkor is, ha nincsen tisztában azzal, hogy ott is van.

Egészséges önszeretet?

Az, önszeretet! Ez általában már messziről látszik. Közelebről pedig taszító. Mindenki maga dönti el, hogy erre miért van szüksége. Nagyon sok probléma okozója. Folyamatosan ülnék a gyóntató székben.

Mire eljutnánk odáig, hogy megnyíljon a szemünk, és ne a felszínes bűnöket lássuk, rosszabb esetben pedig, hogy „nincsenek bűneim”, – mintha félnénk az *egészséges tisztaságtól*.

Félárboccal evezünk Isten felé. Az imádságunk, mindent kifejez. Csak oda kell figyelni, mit tolunk magunk előtt, már abban a pillanatban, amikor Isten felé fordulunk.

Ha kihasználnánk az időt, a kedvező szelet, mennyi, de mennyi imádság meghallgatásra találna! Nem is mondanánk többé soha, hogy ez csoda!

Sokszor az a csoda, hogy így tudunk élni, nélküle.

Isten nagysága

Mintha az Isten, állandóan változna elérhetetlenségében. Mintha állandóan a Róla szóló könyveket kellene bújnunk, hogy fölfedezzük Őt, a titokzatosságát. Mintha elérhetetlensége csak ilyen áron lehetne meg közelíthető. Mennyi időt, éveket hagyunk így magunk után, miközben alig jutunk valamire. Miközben elérhetetlenségében hagyva, ettől lenne mérhetetlen, az Ő nagysága.

Egymásban is szeretjük táplálni ezt a fékező erőt. Figyelmeztetésként is szeretjük mondani, hogy „az Istent senki sem látta!” Általában olyan hangsúllyal, mintha azt mondanánk; „Te, nem ismerheted Őt!”

Csak hogy el tudjuk rejteni, még azt is, amiből a másikban egy kicsivel több van. Magát, a parányi, pislákoló vágyát is az Istenszeretésnek. Nehogy a másik, előbbre jusson – nálam.

El kell hajítanunk minden okoskodást. A magunkban támadó tudásvággyal, okoskodásokkal együtt.

Egyszer le kell tennünk a kezünkől mindent. Minden eszközét annak, amiről azt gondoljuk, belépő az Istenhez, Jézuson kívül, Vagy biztonságból megőrizzük azokat. Nem kellene várni. Isten szeretéséhez nem kell „felnőni”. Ha csak nem, egy más fajta életből kanyarodok Feléje. Amit Nélküle éltem. A döbbenetes fordulat azonban akkor is ugyanaz: a nyakkendőt, az öltönyt, a kosztümöt, szokásokat, minden külsőséget le kell vetnem. Minden eleganciáját. Még a hanghordozását is annak, amibe ezek a külsőségek visznek, és tartanak.

Jézus jelenléte elárulja, milyennek kell lennem, hogy Szeretete felé, az Isteni Szeretet felé, hogyan közelítsek.

Kicsinységemet fölismerve, elvesznék az Isten nagysága előtt, ha kicsinységem, az Ő nagyságában, hálagondolataim áradatát, nem indítaná el azonnal. Meg nem szűnő, ismétlések nélküli áradatát egy életen át.

Ki felé is? Akit annyira kerestem, valahol, ki tudja merre?

Jézuson keresztül, csak is Ő által ismerhetjük meg a Szeretetet. Ő maga a Szeretet.

Ha nem is láthatom az Istent, ha soha élő-halandó nem is látta, Jézus Róla beszél, és Őrá mutat. Őrá, akit megismerem. Ő pedig vissza, egyszülött Fiára. Ő, Isten Szeretetének képmása, az Ő Áldozatában, Megváltásunk záloga. A Tökéletes Szeretet záloga. Csak hogy lássam, mi a valóság, és tudjam, Kinek higgyek. Nem gondolom, hogy bárki kikerülhetné Isten Áldozatát. Azt azonban tudom, hogyha többet mutatna Isten Magából, belehalnék. Jézuson keresztül is gyönyörű megismerni. Igen, akkor én elmondhatom, hogy valamennyit láttam abból, Aki Maga, az Isten. Ehhez azonban Jézushoz, nagyon közel kell maradni. Mindenben szomjazni szeretetét. Akkor láthatom a különbséget. Hogy Ő, mennyire jobban szeret. Kiről is beszélhetnék már akkor másról, mint Akit ismerek?

Milyen mélységből, milyen mélységbe?

Milyen mélységtől van messze a Magasság? – az Isten?

Milyen mélység választhat el tőle? – csak a bűn.

Milyen mélységben talál mégis feltételek nélküli szeretetre?

Milyen mélységben születik, mekkora Magasság?

Mekkora távlatokat nyit meg bennünk?

Hová emel bennünket, akik mégis a Földön járunk?

Hová költözik be, „lefoglalva” magának szíveket, Lelkeket?

Milyen mélységet közelít meg, milyen magasságból?

Hová lehajol az Égből, a Földön járva, az Emberi élet lehetőségeinek, önző gazdagságát nélkülözve.

Milyen, kinek a mélységeibe születik bele, hogy megismerje, születésünktől kezdődő minden küzdelmeinket, melynek látta egyedüli Árát, saját sorsát is?

Milyen Szeretetet lehet az, Aki szeretetében, mindent oda adva miértünk, ennyire szeret?

Aki tudja jól, hogy csak így nem lesz számunkra elérhetetlen. Nem értenénk, és még csak nem is ismernénk. Ő sem tudna bennünket meg közelíteni sem.

Ki is Az, Aki ennyire szeret engem?

Akinek Szeretetvonalait Jézuson keresztül ismerem meg?

Ha látnánk azt az örömet, amit Fönt már ünnepelnek, amikor megbocsátást nyernek bűneink! Ennél azonban többet kapunk, Isten gyönyörű áldozatából. Melyet talán ennek az örömnél, egy ismeretlen kifejezése tud még követni bennünk. A hit, mely erősebb, minden egyes csoszogó lépteinkkel. Melyre valóban kitörő öröm, a válasz: Igen, megérte! Egyetlen Fiam, Földi Életének, Áldozatának árán is! Érdemes volt, még csak egyetlen, eltévedt lélek miatt is. Érdemes marad, a többi eltévedt bárány miatt is, akik még mindig távolodnak. Milyen messzeségbe, milyen mélységig húzzák le Szeretetemet? Ahol Áldozatomat alig fogadják el, és maguk maradnak, saját sorsuknak áldozatai.

Rozsdás kapuk

Istenem! Kérlek,

Meg ne állítsanak Téged,

Rozsdás kapuk, a szívemen.

Kérlek, törd át a gátat,

A páncélt,

Milyen Irgalmad áthat.

Minden nyitásod

Várva várt pillanat.

Istenem!

Ne legyen szívemen

Többé zárt lakat.

Segíts, kérlek,
Ments meg.
Kiáltásom, kérlek,
Halld meg:

Fogságomban látogass meg!
Jöjj hozzám közelebb.
Istenem, Istenem!
Szeretném átadni,
Minden bűnömet.

Egyszer, segíteni fogok

/Közbenjáró imádságról

Egyszer segíteni fogok,
Meg fogsz lepődni nagyon.

Nem is sejtet,
Hogy már most miben segítek.

Imádkozom érted,
Pedig imádkoznék, annyi minden másért.

Mégsem tehetem.
– Csak egyetlen egyet: Jézust követem.

Porból lettél...

Istenem!
Milyen Szereteted,
Gondolatod forrása,
Hogy megszerettél.

Miközben rám gondoltál,
És megteremtettél.

Miközben vártad,
A várva várt találkozást,
És csalódottan nézel végig,
Minden arasznyi távolodást.

Szótlanul követsz
Minden eltévedést.
Szomjúsággal fogadsz,
Mindenen áttörő közeledést.

Feltétel nélküli szeretést.
Melynek nem állhat útjába semmi.
Nagyobb vihar sem tudja
Porként elsöpörni.

Visszaadok mindent

Szeretnék visszaadni mindent Istenem.
Mely nem fogy el, nem ég el, sohasem.

Erős szélben sem alszik ki a lángja.
Te tudod egyedül, hogy nem égett,
Nem lángolt hiába.

Gyenge fényében is Téged kerestelek.
Mikor elaludni készült, rám találtál,
És csendben megfogtad kezeimet.

Gyere közelebb

Gyere közelebb!
Segíts vinni,
Nem csak
A Te keresztedet.

Sokan vannak,
Akik sajátjukat sem cipelik.
Vagy nem vesznek részt belőle semmit.

Vagy többet kapok,
Még többet.
Mert mindenért engem okolnak.

Egyedül vagyok.
Keresztjeikkel
Keresztre feszítve,
Magamra maradok.

Miért?

Jézusom!

Miért mondod el minden titkodat?
Csak leültem melléd,
Mert jó Veled.

Nem kértem,
Hogy oszd meg velem boldogságodat.

Minden szavadat megértem.

Látod,
Egyszerre mosolygok,
És egyszerre könnyezek.

Miközben hallgatlak,
Csendben figyelem,
És látom kezeiden,
A gyógyuló Sebeket.

Azt hiszem

Úr Jézus!

Azt hiszem, távolabb vagyok Tőled,
Mindennél,
És mindenkinél.

Ha elém jönnél,
Sem lennék Hozzád teljesen közel.

Hogy mi választ el Tőled?
– Nem is tudom.
De köszönöm, ha nem is lenne így,
Akkor se mondod el.

Ha rám gondolsz

/Szeretteinkért

Ha rám gondolsz,
Életre kelnek pillanatok.
A könnyű,
És a nehéz időszakok.

Emlékeinket szépíted,
Ha virággal díszíted.

Ha szólítasz,
Vagyok.
Hangtalan suttogásom,
Hallani fogod.

Azt mondom, amit biztosan tudunk:
Kövesd, szeresd nagyon az Istent,
És találkozni fogunk.

Maradj velem

Ne hagyj magamra Istenem.
Egy pillanatra sem, sosem.

Ha reményem alig maradna,
Kérlek, ne hagyj magamra.

Szükségem van rád.
Több mint bármikor,

Hogy velem maradj,
És csendben átkarolj.

Maradj velem,
Ha már nem is kérlek.

Néma gondolataimat,
Egyedül Te érted.

Csak maradj velem, kérlek,
És ne hagyj magamra.

Elég, a jelenléted.
Nincsen szükségem szavakra.

Utánam sietsz

Ó, Istenem!
Mennyire messze visz tőled az önzés,
A kísértés!

És észrevétlenül Hozzád,
Mennyire közel.

Szüntelen taszít Tőled távolabb.
Jelenlétedet, mégsem árulja el.

Közbenjárás

Jézusom!

Eléd viszek sebeket,
Melyek gyógyulásra várnak.

Gyógyítsd meg,
Érintsd meg,
Mik annyira fájnak.

Ismered őket,
És a sorban állás hosszú sorait.

Szent Sebeid által,
Gyógyítsd meg kérlek
A lelkek sebeit.

Nem vagyok az

Nem. Nem vagyok telhetetlen.
Ismered jól vágyaim.

Én is csak a morzsákért állok a sorba,
És várok, türelemmel.

Hátha jut nekem is,
Hátha esik nekem is valami.

Bicikli tolvaj

Nem loptam biciklit.
Kísértéseim mégis győztek,
Fölöttem.

Újra, meg újra,
Ugyanabba a bűnbe estem.

Elvittem helyette mást.
Újra győzedelmeskedtem.

Pedig vesztettem Uram.

Irgalmad kérem,
És a megbocsájtást.

Amiért szenvedtél helyettem.

Beleegyezések

Kísértéseim,
Melyek azt sugallják,
Nem vagyok az,
Aki lehetek.

Mégsem,
Nem kell belőlük semmi.
Általuk ne legyek gazdagabb,
Nélkülük inkább ne legyen semmim.

Csak Hozzád Uram,
Te hozzád lessek egyre közelebb.

Telefon csörög?

Mintha telefon csörögne.
Alig hallani.

Hányadszor hív,
De mindig más köt le,
Mindig más valami.

Valamit nagyon akarhat,
De miért éppen tőlem,
Mást is zavarhat!

Majd holnap visszahívom.
Vagy valamikor este.
Inkább most azonnal,
Hogy gondomat segítse.

De mit fog szólni,
Azt sem fogja tudni, ki vagyok.
Születésnapján, föl sem kerestem.
Húsvétkor sem érdekelt, hogy mit adhatok.

Gondoltam,
Ha szüksége van rám,
Majd többször zörget.
Ha valamit nagyon akar,
Majd csönget.

Mintha hívna most is.
Nem tudom, mit tegyek?

Eszembe jut a házasságom,
A saját gondjaim.
A betegségek,
A bizonytalanságaim.

Aggodalmak,
A félelmek.
Háborúskodások,
És küzdelmek.

Bűnök,
És büntetések.
Az ítélet,
És ítélkezések.

Istenem!
Mi minden hiányzik!

Jézusom!
Most jut eszembe!
– ez a hívás miattam történt!
Letetted!

Beszélgj!

Istenem hívj,
Szólg hozzám szüntelen!
Mennyire hiányzik,
Hogy beszélj velem.

Hiányzik, hogy értsem szavadat.
De több hiányzik, még több,
Hogy meg ne hamisítsalak.

Hogy ne titkoljam,
Amit elmondasz nekem,
Amit nélküled nem kaphat
Senki sem:

Az Áldozat,
Áldozatban a Szeretet.
Szeretben az Irgalom.
Örökös újra kezdés,
Végtelen hatalom.

Istenem!
Ez csak egy része az Egésznek,
Mely Hozzád tartozik.

Istenem!
Add, hogy mindent megértsek,
És szívem, akaratod szerint megváltozik.

Igen, megteszem

...Igen Istenem!
Igen, megteszem azt is...
Igen Istenem,
Bármit akarsz is.

...Igen, megteszek mindent!
Nem érdekel, hogy mennyibe kerül.
Milyen nehézségbe,
Milyen lemondásokba, legbelül.

Neked, miattam, nem számított semmi.
Segíts, hogy tudjak szeretni,
És tudjak meg bocsátani Istenem.
Ahogyan megbocsátottál Te is, énnekem.

Találós kérdés

Ilyen vagyok.
Ilyen voltam.
Ilyen maradok?

Istenem!

Ha nem lennének hibáim,
Ha nem lennének az enyémei,
– Istenem, drága Istenem! –
Vajon miről ismernél meg?

Jézus irgalma

Jézus Irgalma nem abból áll, hogy minden döntésünket támogatja. Komolyan kell vennünk. Mint ahogyan azt is, hogy kivégzésével, mit okoztunk az Istennek. Ára van annak, hogy mégis Irgalmat találunk Nála, Fiának haláláért cserébe.

Istenhez közeledve, önzéseinktől távolodva

Hatalmas távolságok miatt nem juthatunk el odáig, hogy a Szeretett Istenre figyelhessünk. Ezeket a távolságok, szakadékok formájában jelennek meg előttünk. Hogy mélységeiben, közvetlen a Szeretetre utalva tudjunk gondolkodni és élni, ahhoz rengeteg mindent el kellene tudni engednünk. Olyasmiket, melyekbe kapaszkodunk. Ilyenek a megszokásaink, a vágyaink többsége, a szerzett tudás, az okosság vágya, a kísértésnek általában az önzés lehetőségeinek legkülönbözőbb formái Istennel, és embertársainkkal szemben. Nem kívánunk ezekről tudomást szerezni, nem akarunk ezekkel szembesülni. Ijesztő látni a különböző, sajátos megoldásokat, melyekkel csak az időt húzzuk, saját magunk előtt megfogalmazódó, megfogalmazott, istenképünk védelmében. Az időhúzással arányosan pedig, ezekkel a megoldásainkkal növeljük a szakadékot, melyeknek legyőzéséhez, valóban Isten nagyobb Kegyelme, még jobban kiáradó Irgalma van segítségként jelen, Jézus Krisztuson keresztül, Aki maga az Irgalom. Bízunk kell Benne, nagyon. Ez azonban már nem jelenthet Tőle független életmódot, semmilyen szinten. Elköteleződést jelent, ami alapja a benső, személyes kapcsolatunknak Istennel, mely csak így tisztulhat meg az Ő akaratának felismerésére, és szakadatlan követésére, akármilyen áron is.

/ Naplóból részlet

Szerencsejátékok?

Lottózás, és egyebek?

Aki közel van Jézushoz, nem tesz ilyet. Ha kényszerítenék rá, akkor sem. A mégis születő indokokat, magyarázatokat, mi tesszük hozzá. Biztos, hogy ilyenkor, vakságban szenvedünk, amit nem veszünk tudomásul, mert egy kézzelfogható, nagyobb lehetőségét láthatjuk a megoldásoknak.

Ha kézbe is vennénk a Bibliát, ilyen szempontokat követve, kifordítjuk Jézus szavait, akár a „A nyolc boldogságról” szóló részt is. /Mt 5.3-

Vajon milyen következményeivel kell majd elszámolnunk Előtte, és Isten előtt? – érdemes belegondolni. Valószínű, hogy ehhez azonban napokra el kell távolodni ennek a vágnak a gondolatától is, hogy szembe találjuk magunkat Jézus szándékával, és megértsük Őt. Milyen sokszor kényszerítjük Őt olyan helyzetekbe, amikor valaki ismét meg kell, hogy jelenjen, és „belekiáltsa” a Világba, hogy elég! Akármilyen csendesen is tenné, nagy felfordulást okozna vele. Ugyanis a káosz teremtése sem kisebb, amikor ez már megtörténik! Amikor ismét döbbenettel kell tudomásul vennünk, hogy mi kell ahhoz, hogy ebben a Világban, békében éljünk Istennel és egymással, az Istent szeressük, és mi is Szeretetre méltók lehessünk. Ha kihajigálnánk mindenféle felhalmozott, nélkülözhető dolgainkat, kiüresített szívünkkel, üres lakásunkban idegenként állnánk.

Biztos, hogy soha olyan közel még nem lehettünk az Istenhez, mint addig, amikor végre beengedtük Őt, teljességgel. Érdemes elkezdni, először gondolatban megválni felismert kacatjainktól. Ahhoz, hogy Őt szeressük, nem kellene. Ahhoz hogy Őt szeressük, ahhoz Ő kell. Egyedül, csak Ő. Ő pedig VAN.

Csapda?

(Mélységből, a Magasság mélységeibe.)

Szeretem az Úr Isten csapdait.

Amikor már bele esem.

Amikor már majdnem minden mindegy,

Majdnem mindegy, mi történik velem.

Ezek szép esélyek.

Amikor már nincsen több lehetőség, és félek.

Amikor a szakadék, egyre csak mélyebb.

Amikor nem értek semmit az egészből.

Csak, a zuhanást.

Miközben mindent elveszítek.

Mindent?

Amikor Valaki mégiscsak elkap, esés közben,

És még mindig nem késő.

Amikor hirtelen, egyszerre, mindent megértek:

Mélyebb a mélység, és a Magasság is mélyebb.

Mely mélyebbről, még nagyobb.

Ha hagyom magamat Magához ölelni,

Még csodálatosabb, még szebb.

Legyél velem

/ Első áldozásra

Legyél velem, Istenem!
Útközben Feléd se engedd el a kezem.

Legyél velem apró örömeimben.
Osztozz velem gyengeségeimben.

De súgd meg nekem Istenem,
Gondjaimban is velem vagy,
Itt maradsz, így kísérsz.
Egészen közelemben.

Meghajlok Előtted

Meghajlok Előtted Istenem,
Fáradtan is.
Szép vagy.

Fényed, gondoskodásod éltet.
Mily gyönyörű vagy.

Múltamat szépnek tekinted.
Ismered termő gyümölcseimet.

Ismered Hozzád fűződő vágyaimat,
És múltó virágzásaimat.

Meghajlok Előtted.
Tudod, hogy kedvedre vagyok szép.
Tudod jól, mennyire szeretlek.

„Szeretsz-e engem?”

Hányszor kérdezted már Jézusom?
És hányszor magadra hagytalak.
Hányszor érdekeltek saját vágyaim?
És hányszor megtagadhattalak?

Hányszor lemondtam Rólad!
Más örömeknek engedve.
Szívem üres maradt,
Nincsen semmi a kezemben.

Újra csak ezt hallom;
„Szeretsz-e engem?”
Szünet nélkül zörgetsz,
Maradék hitemben.

Hányszor fordultam Hozzád,
Csak szükségeimben?
Hányszor vetettem szemedre:
„Jézusom! Szeretsz-e engem?”

Ha nem súgnál

Ha nem súgnál Istenem,
Ki segítene nekem
Dönteni abban, mi a jó,
És mi az, ami nem.

Így is nehéz, akárcsak jót tenni.
Különösen akkor,
Amikor elengeded a kezem.

Kikből lesznek az elsők?

Istenem! Kikből lesznek az elsők! – én mindig első akarok lenni, de csak Előtted. Hiába lennék Hozzád teljesen közel, akkor is az utolsónak tudnám magamat azok között, akiket valamiért, mégis nagyon szeretsz.

Ne gyógyítsd!

Nincsen Istenem fegyvered.
Szereteted nyila,
Szíven talált engemet.

Nem Te céloztad rám,
Én álltam eléje.
Erőtlen estem Előtted térdre.

Ne gyógyítsd ezt a Sebet,
Kérlek.
Hagyd fájni, hagyd égni,
Lángolni Teérted.

Értelmetlen halállal szemben

/Ima felajánláshoz

Akik a szenvedéstől, a haláltól félnek.
Akik már semmiben sem remélnék.
Akiknek a halál után nincsen semmi.
Akik úgy gondolják,
Haláluk után sem várja őket senki.

Reggeli följánlás

Istenem!
Emelj oda, ahová Te akarsz.
Hűséggel követem, a Te akaratod.
Keresem, és kitalálom minden gondolatod.
Én ott is Veled leszek, Veled maradok.

Terméketlen fügefa

Istenem!
Fáj a hátam,
A derekam,
A gyökerek, melyekbe kapaszkodok.
Melyektől szabadulni nem tudok.

Legjobban
A szívem fáj Uram.
Mely kiszáradt,
És több termést nem hozhatott.

Öntözd meg kérlek, szívemet.
Öntözd meg kérlek, lelkemet.
Hogy örömet teremjen,
Hogy új dalt énekeljen Neked.

Benső utak

Szeretetnyelv

Mindenkivel így beszél az Úr Jézus. Mindenki érti ezt a nyelvet, mely különb, mint bármilyen szeretetkapcsolat nyelve. Nem számító, nem önző.

Hogy mitől óv, mitől véd, annak árát is Tőle tudjuk meg.

Miért idegen tőlünk ez a nyelv, miért gondoljuk ezt másképpen? Mert elvárjuk Tőle, hogy alkalmazkodjon mihozzánk, fékezhetetlen kívánságainkhoz, vágyainkhoz. Lehúzva a Szeretetteljességét, a saját igényeink teljesítéséhez. Ha pedig válasz nélkül maradunk, magára hagyjuk, megkérdőjelezve Istenségét, és Szeretetét.

Ebben a világban, az Ő Teremtett Világában, azonnal más, hiánypótló boldogságörömök szerzése felé fordulunk. Amit csak megszerezhetünk magunknak érzéki, és anyagi javakból. Nélküle. Hamis biztonságérzet arra gondolni, hogy ezeket nem vonhatja meg, mert akkor fölborulna a Világunk rendje, szabálya. Azonban ez, a mi szabályaink szerinti rend.

Mennyi minden van, amit ezért, meg sem köszönünk. Hogyan is születhetne másképpen párbeszéd, a kifogyhatatlan Szeretetnyelvre?

Beszél az Isten. Még hozzá Szeretve, és nem csupán engem. Ehhez a Szeretethez hozzá kell nőnünk. Ez az egyetlen út, minden ember számára.

A bűneink miatt sebzett világban, nemcsak a sebeket hordozom. Mindezt megérthetem, ha meg akarom érteni Jézust, és Szeretetét. Akkor érteni fogom Szeretetének gondolatait is, melyek addig rejtve voltak előttem. Mert ezek a gondolatok, Hamisítatlan, Isteni Szeretet gondolatai. Semmit nem von meg azokból tőlünk. Egyértelmű, és a legtisztább kifejezése, megszólalása, Szeretetének. – bennem. Megértjük Őt, ha választ adunk, ha Igent mondunk. Ezzel elkezdődik, hogy figyelünk Rá, mert szólít.

Apró válaszaim rakják össze az egyre kiteljesedőbb választ; az Igent mindenre. Miközben meg fogom érteni, mi is az imádság, melyből nem hiányozhat a Szeretet.

Meg fogom érteni azt a nyelvet, melyen megszólal, amelyen meg szólít, amelyen beszél. Mely maga az Élet, a Szeretetnyelve.

Jézus Irgalma

Nagyon-nagyon nehezen nyílunk meg Isten felé, az Isten előtt.

Ezt csak azok érthetnék meg, akik Jézus Irgalmán keresztül tudnának szeretni. Akik megértenék akkor azt is, hogy milyen könyörtelenek vagyunk, Irgalmával szemben; Szeretjük, és ugyanakkor végig nézzük messziről, a kivégzését. Elfogadunk mindent, mivel Ő elfogad mindent. Vagyis Rá hárítjuk Szeretetét. Visszadobjuk a labdát, játszunk, és dobálózunk a sajátmagunk által gyártott szeretet fogalmakkal.

Ez, Jézushoz, Istenségéhez, nem méltó. Közel kell Hozzá menni, egészen közel. Akkor is, ha tehetetlen. Akkor azonban különösen nagyon. Meg akarom érteni, hogy miért az. Ezt pedig távolról nem lehet.

Akkor ismerem meg Őt, és csak akkor döbbenek rá arra, hogy Én ki vagyok. Akkor végig nézhetem azt, hogy mit tesz Értem, és mi zajlik le Benne. Végig látni is fogom, hogy mi mindent tesz Értem, hogyan formál engem Irgalma, és Irgalmán keresztül, a Szeretete. A Senkiből, valakit, aki végre valamire használható. Aminek értékeit egyedül Ő adja. Ingyen.

/Részlet, a naplóból

Jézust megérteni, igazi Kincs

Minden, önzőségünket el kell veszítenünk. Azokat is, amelyekről azt gondoljuk, hogyha Jézus Igazát támogatjuk, akkor már értjük is, és szeretjük is Őt.

Egészen azonosulnunk kell Vele. Nem én vagyok Ő helyette a „Szenvedés”. Én csak az vagyok, aki lehetek az Ő Megváltása árán. Akinek lennem kell, amilyennek lennem kell.

Az Isteni Szeretet mélységét, és magasságát érthetem meg, és csak nagyon szikrányi rész az, amit meg is élhetek abból. Amire viszont szükségem van, hogy a mélységben, a mélypontokon is vezessen. Mindig csak annyit ad, amennyi ehhez elég. Azt viszont teljességgel, mind. Többet, a szívünk, nem bírna elviselni Szeretetéből. Minden ajándék, amit ad. Különleges értékük van. Ezek azok a kincsek, amiről Jézus beszél, és melyek keresését elmondta.

Ezek nem dekorációk a környezetemben, és nem is külsőségek.

Valódi kincsek, mely mindent megér. Aki egy ilyet talált, – márpedig minden ember talált már ilyet, – nem szabadna, hogy abba hagyja a keresését. Akkor megértenénk, az Igazi Kincs értékét. Alig tartanánk meg valamit abból, amink van. Rá jönnénk, hogy semmi sem számít, semmi más. Hogy szabadabbak lehessünk, Isten szeretésére, alig maradna nálunk valami. Éppen csak annyi, amire valóban szükségem a Kincs kereséséhez. Leginkább egy szívre, mely teljesen üres ahhoz, hogy az Isten díszítse föl, és alakítsa úgy, ahogyan akarja.

/Részlet, a naplóból

Tehetetlenségben hasonlóan

A tehetetlenséget megérteni, az csak egy része annak, amiben az Isten maga is tehetetlen. Ilyenkor nem csak megértem, hanem láthatom azt is, hogy mennyi mindenben nincsen közöttünk különbség.

/ Levél részlet, a naplóból

Isteni odaadás

Micsoda odaadása, áldozata, föláldozása Szeretetének az a pillanata a Világ történelemben, amikor az egyetlen Tökéletes Szeretetkapcsolat kerül bemutatásra. Melynek egyik végső pontja, a szemünk előtt zajlik. Közelebbről, a szívünkben. Ahol az ítélet megfogalmazódik, mely elől az Isten sem menekül.

Milyen megsemmisítése, ki irtása a Szeretetnek. Mintha nem akarnánk többé soha, azt az Egyetlen Egyet, melyhez igazodnunk kellene. Mintha példája sem kellene soha.

Inkább mi alkotunk szeretet fogalmat, minden ember a saját ízlésére, amit törvényekkel, vagy érzelmekkel meg erősítünk, és félelmetessé tesszük, amikor eszközöket ragadunk meg, hogy érvényt szerezzünk.

Milyen föláldozása a Szeretetnek az a pillanat, amikor ott függ a Kereszten? Isten nagyon jól tudja, hogy erre nekünk van szükségünk. Még hozzá mekkora!

Milyen Isteni, Örök, az Ő szeretete? A Teljes oda adásban újra ad. Egyetlen példája A Szeretetnek, mely nem halhat meg. Párbeszédre képes, fájdalommal sérthető Szeretet.

Ki mer bele gondolni abba;

– hogy mi történne, ha akarataink, ítélezéseink, gonoszságaink, végérvényes döntéseket szülnének? Ugyanis ezek, a Szeretetet taszítják el és irtják. Újra, és újra.

– hogy ha a szeretet nem lenne másmilyen, mint amilyennek egyenként akarjuk.
– ha nem Támadna föl a Halálból, melyet az ítéletünk jelöl ki számára. Véres fájdalommal, egyéneként képes borzalmakkal terhelve, melyben közösségre is találunk, támogatásra.
– hogy Áldozata nemcsak eltörli minden vétkemért kijáró büntetést, hanem azonnal olyan méltóságba helyez, – vissz az Isten elé, – ahová méltó büntetés miatt, megbánás nélkül, nem juthatnánk el soha.

Az Ő áldozata árán mos tisztára, hogy Isten elé állhassunk, méltók lehessünk a találkozásra. Magára vállalva minden büntetést.

Aki nem másra mutat soha. Hanem Önmagára.

Milyen csodálatos, „hangtalan” válasza a Szeretetnek, Aki megmutatja magát, és közli velünk jelenlétét; azt, hogy „jelen Vagyok!” Aki újra meg újra föláldozza magát, sorozatos bűneink miatt.

Aki nélkül nem lenne Élet. Aki Sebekkel, gyalázva is Szeretet marad. Aki szinte alig kér valamit cserébe, és ezt a valamit nagyon keresi. A Teremtésben, de különösen a Teremtménye részéről koldul valamit. Ami előttünk fölöslegesen Semminek, jelentéktelennek is tűnhet. Mivel nem mi kapjuk. Előtte azonban Mosolyát, és Szeretetét fakassza újra, és táplálja. Amennyire képesek vagyunk valamivel is viszonzni.

Mindenben választ keres. A legegyszerűbb Választ; a hálát. Amit egyetlen szó is tökéletesen kifejez: „Köszönöm.”

Hogyan találom meg az Isten?

Minden pillanatban figyelnünk kell a visszatérésre. Egészen addig, amikor már szinte ott is maradunk. Ez nem lesz a megszokás egyhangúsága. Az Ő szeretetét megszokni nem lehet. Az kihasználás lenne, nem megszokás.

Az Ő szeretetét szomjazni lehet. Mely nélkül nem tudok élni.

A megszokás, ennek ellenkezőjét bizonygatná egyoldalú akarattal.

A szomjúság vágy, a Szeretet szeretésére, szünet nélkül. Annak szeretésére, Aki VAN. Akit megtaláltam.

Kettős szeretet lelke

Az Atya „dédélgetése” gyönyörűbb, amit megérteni csak odafigyeléssel, folytonos ráhangoltsággal lehet. Így érthető meg, hogy Isten szeretete más, mint ahogyan mi szeretnénk. Ezt a Szeretetet nem mi diktáljuk. Ez, ugyanis önzés lenne. Az Ő szeretete folyamatosan nyílik ki előttünk, ha szeretni kívánjuk, és nem csupán valamennyire megérteni. Egyetlen, követendő példa, mely kapuja az Irgalomnak. Ha ez fölborítaná jóleső érzések melegágyát, akkor megmozdult bennünk valami, Isten Szeretetének követésére, a Tiszta Szeretés fogalmának tisztázásához.

Ismeretlen Szeretés tárul föl előttünk, mely nem engedhet saját, Isteni tiszta értelmezéséből. Isteni, melynek ismeretét megosztja velünk, ha kérjük. Melynek követésére, Ő emel föl minket, az Ő vonzásában.

Közvetlen környezetünkben, szülhet ez meg nem értést. Oda adóbb esetben, pedig sajnálatot válthat ki a többiekben. Ez a sajnálat olyan nehézségek elé tud állítani, aminek megfelelni már aligha tudnánk. Bármit is mondunk, csak abban az esetben találunk elfogadásra, ha visszakozunk, ha „kicsit” engedünk, ha újra alkalmazkodunk feltételeikhez. Zsákutcája lehet ez, egy emberi mércével húzott szeretet fogalomnak, melyet ők diktálnak.

Mi minden emeli, és helyezi előttünk magasabbra ezt a mércét? Értetlenségükben el nem árulhatjuk, hogy mi minden. Mi mindent viszünk az Úr Jézus elé, hogy az általuk emelt mérce lehullhasson, Isten Szeretetének mércéje előtt. Látjuk a meg nem értés Tárgyát, valószínűleg az Isten felé egyre odaadóbb válaszadásainkban. Ő tudja, milyen akadályok jelentenek fogságot Vele szemben. Ezeknek fölismerése is Kegyelem, melyeket szeretetválaszainkban közölhet velünk. Mint minden közlése, ez is, nem pusztán titkok föltárása előttünk, hanem hívás is egyben. Hívás, meghívás. Meghívás egy Szeretetre, mélyebb, és egyben magasabb ismeretére. Ez a hívás, és meghívás, gyönyörű vonzás. Ebben a vonzásban helye van szeretet kapcsolatainknak, melyhez tartozó érzelmeink, helyükre kell, hogy kerüljenek, amíg a két szeretet között, a legparányibb őrlődés nyoma is jelentkezik, amit az Irgalom jelenléte enyhít. Amikor rámutat, és látni engedi az Ő Sebeit. Az Ő Sebein keresztül nyerünk gyógyulást mindarra is, ami segít dönteni. Mindarra, ami egyre inkább, egy felé tol, vonz, és szinte már visz. Aminek titkát aligha érti meg más, mint akit ugyanilyen Szeretet szeretése ejtett „rabul”.

Örömd nélkül

Örömd nélkül Istenem,
Elveszitek mindent.
Visszarepülök oda,
Honnét kirepültem.

Repülni sem tudok többé,
Dalolni sem.
Néma maradok mindörökké.

Téged, gondolataim fognak keresni.
Szüntelen Te hozzád szállnak.
Hátha egyszer eljutnak,
Lelkemet Hozzád emelő vágyak.

Szép szegénység

Ezt nem kell tanítani.
Ehhez hozzátenni nem kell.
Ebből, még el lehet venni.

Ebből, vinni is lehet.
Gazdagságából nem kér semmit.

Ha megszűnik,
Gazdagságát, magával vitte el.

Gazdagság ára

A gazdag ifjú. ¹⁶Egy alkalommal odalépett hozzá valaki, és megkérdezte tőle: „Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?” ¹⁷Így felelt neki: „Miért kérdezel engem a jó felől? Csak egyvalaki jó. Ezért, ha el akarsz jutni az örök életre, tartsd meg a parancsokat.” ¹⁸Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus felsorolta: „Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne

tanúskodjál, ¹⁹apádat és anyádat tiszteld, felebarátodat pedig szeresd úgy, mint saját magadat.” ²⁰Az ifjú erre kijelentette: „Ezeket mind megtartottam. Mit kell még tennem?” ²¹„Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Jézus –, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem!” ²²Ennek hallatára az ifjú szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

/Mt 19.

Akinek vagyona van, nem érti meg, hogy mit jelent szegénynek lenni. Amúgy is nagy a vágy arra, hogy valamivel mindig több legyen, ami biztonságot jelent váratlan esetekre is.

Szédületes körforgás, egy örökös örvénylésben. Küzdelem az anyagiakért, mely takar valamit, de nagyon. Az ifjú szomorúságát is csak a lemondásaink között, följánlásainkkal együtt érthetjük meg.

Mennyi kibúvóját ismerhetnénk föl, amikor magyarázni, védeni kezdjük érdekeinket. Hol vagyunk még attól, hogy kérjük a lelkieket? Hogyan fogunk eljutni odáig, amikor nincs is rá szükség, mert azokat is kényelmünkhöz, a jóérzésekhez, a jól levés biztosításához kötjük, az anyagi fedezethez. Hogyan is jöhetne szóba a lelki odaszánásunk, amikor a legelső gondunk is nagyobb annál, amikor egyszer összedől a biztonságunk.

Nem csoda, ha esetleg a kötött imaformákon kívül nincs is mit mondanunk, amikor amúgy is későre jár. Pedig mennyi, de mennyi mindent kellene mondani, hogy közeledhessünk Isten felé. Miért is lenne más az Isten kapcsolatunk, mint egy tiszta szeretet, a szeretetnek elkötelezettebb formája, amikor egymás nélkül csonka életünk lenne? Milyen bátorság bízni abban, hogy az Isten más, mert Ő Isten!

Mennyire másnak látnánk az ifjú szomorúságát, vagy ahogyan mi emberek távoznak Jézustól, dúskálva mindenféle megszokásban, vagy mindabban, amire azt mondjuk, hogy az jár, ahhoz nem csak jogunk van. Ha nem távoznánk, nem fordítanánk hátat Jézusnak, többet megértenénk az Isten Szeretetéből. Azt is, hogy távolodásunk mit jelent számára, és számunkra. Ahhoz valóban szeretni kell Őt, hogy ne a sajnálása legyen bennünk erősebb, hanem magunkat láthassuk Előtte, valóságunkban.

Szüntelen, belső odaszánás az útja annak, hogy ne forduljunk el Jézustól, és ne vegyen rajtunk erőt a szomorúság. Kit is véd ez a szomorúság, mely magára vonja könnyen a figyelmünket, és nem Jézusra? Ha ez a szomorúság annyira gyötrő lett volna, valószínűleg arról is tudnánk, hogy az ifjú felkereste Jézust. Valószínűleg elhatározással.

Hogyan is tudnánk egymás előtt bizonyítani Isten szüntelen jelenlétét, Jézus közvetlen szeretetét? Ki kell tennünk magunkat Szeretetének! Valószínű, hogy akkor beszélni is fogunk tudni Róla, de ami fontosabb, rádöbbenünk arra, hogy valóban bízhatunk Isten gondviselésében, valóban megadva a lehetőségét annak, hogy Ő az Első, a Minden, a Mindenben.

Mit bizonyít?

Ha föladjuk szenvedéseinket?

Ha lemondunk minden áldozatról?

Mit rejtünk el,

Milyen Igazságot?

Hányféle boldogságnak adnánk

Rengeteg utat?

Hányféle igazságnak,

Mely mind, magára mutat?

Mit veszítenénk,
És mit veszít velünk az Isten?
Értelmetlenné válna a Szeretés.
Értelmetlenné válna Minden.

Jézus követése, vagy...

A visszahúzó erők nagyok. Általában valamiféle kiegyezés az alku tárgya. Nagy szakadékok nyílnak meg. A kiegyezés, bele egyezés is, melyekbe észrevétlenül zuhanhatunk beljebb, sodródva a többiekkel. Nagy elhatározások, döntések, vívódások csatája ez, legbelül. Ráadásul úgy, hogy ne bántsunk meg senkit, senkinek a magánéletét föl ne borítsuk, és Jézust se rejtsük el, ha Őt követjük. Sokszor azonban nem marad más, mint hagyni kell, a rejtettségben, ahová ki van szorítva. Ahol nem jelent lemondást, áldozatot, nem „szól bele az életünkbe”. Mennyien hallgatták az Ő szavait, és látták, tapasztalták csodálatos tetteit! Csak az maradt mellette, aki maga is kereste Istent. Aki Jézust is kereste, szomjazta Isten Irgalmát.

Ne aggódj Istenem

Jól vagyok.
Nem akarok változtatni semmin.
Ahogyan adod, és ahogyan kapok
Mindent, úgy hagyok.

Egy valamin változtatnék mégis.
Egy valamit, szeretnék én is.

Szeretetedért, szeretetet cserébe.
Akkor is, ha elfogy, miből meríthetek.
Ha elrejtőzöl, és nem láthatom
Isteni tekintetedet.

Ha nem bizonyít Téged semmi,
Én akkor is átölellek.
Szeretnék, magamhoz ölelni.
Akkor is, ha nem láthatlak Téged.

Ilyen lenne az utolsó hely?

³⁶„Mit tegyek nektek?” – kérdezte. ³⁷„Add meg nekünk – felelték –, hogy egyikünk jobb oldaladon, másikunk bal oldaladon üljön dicsőségben.” ³⁸Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Készen vagytok rá, hogy igyatok a kehelyből, amelyből majd én iszom, vagy, hogy a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem, ti is megkeresztelkedjete?” ³⁹„Készen” – felelték. Jézus így folytatta: „A kehelyből, amelyből én iszom, ti is isztok, s a keresetséggel, amellyel engem megkeresztelnek, ti is megkeresztelkedtek.” ⁴⁰De hogy jobb és bal oldalamon ki üljön, a felől nem én döntök. Az a hely azokat illeti, akiknek készült.”

/Mk 10-

Utolsó hely egy van, mivel az a legutolsó. Első hely is általában egy lenne, de sokan vannak, akiknek az is megfelel, ha a közelében lehetnek.

Különös, amikor föltűnik az elsőnek, hogy a számukra nem vonzó utolsó hely, milyen lehetőségeket nyújthat.

Pedig ezek a helyek érdek nélküliek. Az ottlétet, megjátszani nem lehet.

Érdekes dolog történik, ha valakiben fölébred a vágy az utolsó hely kincseiért. Ahol ugyanis nagyon sok a Kegyelem. Rengeteg.

A vágyak megmozgatják az addigi helyzetet. Helycsere történik. Mindenki helyet cserél. Egy valaki nem. Ő marad ott, ahol volt. Ő Jézus.

A pozíciók azonban furcsán változtak. Akik többre vágytak, mégsem jutottak előbbre.

Aki vágyott többet adni, az viszont közelebb került az Istenhez. Még közelebb, amúgy is Jézus közelében maradván.

Ez a hely nem lesz könnyen elérhető, könnyen megszerezhető. Isten előtt azonban valóban az első. Ahol, ha valakire rátalál, az tudja jól, hogy „megnyerte” ennek a Szeretetnek a figyelmét. Ezt, még az Istennek sem árulja el. Mivel nem beszél róla.

Marad tehát, az utolsó, ott ahol, volt. Elején, vagy a végén? – az mindegy. Az mindenképpen az utolsó hely marad számára.

Isten szemében pedig, mindenképpen az első. Mely nem jár kitüntetett elismeréssel. Az elismerés Őt illeti. A kitüntetés pedig pecsét, hogy Megváltásom árán, teljességgel lefoglalt magának.

Ehhez tudnom kell, hol van a helyem. Ahol teljességgel az Övé lehetek. Ahol teljességgel, az Övé maradok. Amim van, abból semmi sem az enyém. Nincs is semmim. Az Isteni Szeretet ajándékaira szomjazva leszünk mégis nagyon gazdagok.

Párbeszéd Jézussal?

Ehhez, az önzésre irányuló figyelemnek, annak minden apró, alig észrevehető részleteit is el kell vetni. Elég kell, hogy legyen pusztán egymás jelenléte, melyben tudunk egymásról, figyelünk egymásra, figyeljük egymást.

Milyen ez a figyelem, a Láthatatlan Szeretetre?

Bensőleg, Istennek szeretnék megfelelni, az Ő tetszésére. Az Ő tetszése, Jézusban közvetlenebb, érthetőbb. Bármennyire Isteni, Emberi természete árán, megközelíthető.

A bennem fogalmazódó válaszok között, egyre inkább én magam leszek a válasz, Istennek.

Először a magam elfogadásával, határaimmal, gyarlóságaimmal, és azzal a képességgel, ami az Isten szeretéséhez nem csak elég, hanem küzdelmeim árán is kell. Figyelmem közben alakul, és válik teljessé, egyre tisztábbá, minden fölöslegtől.

Magány az Isten mellett

Marad az Isten mellett is bőven hely a magány váratlan pillanataira.

/ Levél részlet.

Szeretetté válni

Mindannyian nagyon-nagyon kicsik vagyunk. Csak egy igazi szeretet tesz bennünket nagygyá, Isten szeretésén keresztül. Így viszont nem olyan nehéz elfogadni, hogy a Szeretet nem szűnik meg. Ha valamelyikünk elmegy, és odajut, az Szeretetté válik.

/ Levél részlet.

Benső szentély

Isteni fény

Az Örömmnek van ilyen színe. Vagy A Szeretetnek? Az Ő örömének, és az Ő szeretetének. Gyönyörű. Nincsen rá megfelelő szó, ami ki tudná fejezni, és ezeket a színeket nem találjuk sehol a földön, melyek töretlenül tudnák tükrözni a valóságát, Isteni tulajdonságait.

Talán azért, mert a Szeretet foglal magába mindent. Közöttük ott van a Teremtés, az adni vágyás, az Irgalom, Önmaga oda adása.

Csak csodálni lehet. Csak csodálni. Nem hiába nem tudunk mondani semmit egy ilyen imáadásban. Szótlan, néma csodálat, mely mégis mindent kifejez. Ez, talán elég válasz tőlünk Teremtményektől, az Ő Teremtett világában. Csodálatunk, csodálkozásunk, az Ő öröme. Öröme, látszólag hangtalan. Azonban minden, de Minden, Róla beszél, Róla szól. Az Ő dicsőségéről, mely folyamatos Örömnép, odafönt. Ahol a Szeretetet ünneplik. Melyet úgy hívunk; ISTEN. Mert Ő, az. A Szeretetnek utolérhetetlen teljessége. Melynek részei, nagyon fontos, hiányzó részei vagyunk, Jézus Áldozata árán.

Szeretetragyogásának, dicsőségének kifejezéséhez, valóban nem kell szó, nem kell kifejezést adnunk saját véleményünknek, mely képes meghamisítani.

Bármilyen kopottas, bármilyen megpróbált lélekkel, méltók vagyunk tükrözni az Ő ragyogását. A legócskább tükörben is mennyire szépnek látnánk magunkat. Ahol valóban csak azt láthatnánk, amit az mutat. Majdnem a valóságot rólunk.

De mindenképpen azt, hogy vagyunk, hogy ezt a szeretetet kellene, hogy tükrözzük csiszolt szívvel. Melyet csak az Isten tud alkalmassá tenni, méltóvá arra, hogy tükre lehessünk töretlenül visszatükrözött Szeretettfénynek.

Közbenjáró ima – másképpen? / I.

El lehet gondolkodni azon, hogy ha már az Isten „kér” valamit, Ő kér minket, hogy valakiért, valakinek a lelkéért közben járjunk.

Ez már több, mint amikor valakinek a pusztá kérését támogatjuk imádságainkkal.

Isten kérése?

Nem hallható, inkább a szükségéről fogunk tudni. A szükségét pedig közben tudjuk meg, minél közelebb kötjük magunkat a Szeretethez. A Szeretet árul el nekünk mindent magáról. Csak a Szeretet. Meglepően sokszor nem azt, amire számítunk. Számításaink is el fognak tűnni, ha ezeket az imádságainkat, mindenféle érdek, és nekünk kijáró haszonra számítás nélkül tesszük.

Minden számítás nélkül kapunk csak választ. Gyönyörű *nevelése* ez, a Szeretetnek, melyben azt adja, amit csak lehet, amit el tudunk viselni, amit nem tartunk meg magunknak, magunk miatt.

Magáról a Szeretetről tudunk meg többet. Aki föl tárja előttünk, mi történik Vele, egészen a Golgotán történt eseményeken át, visszamenőleg, az *örömteljes Alkotó Szeretet* megnyilvánulásáig, a Teremtésben legnagyobb örömet találó Isten számára, amikor megteremtette az Embert.

Ezt, nem mindenki kapja meg. Azonban akinek úgy tűnik, hogy valóban nem fűzi már érdek semmihez, történhet vele bármi, akkor sem köti meg semmi, csak az áll készen arra, hogy az Isten, át tudjon adni magából olyan vonásokat, melyeket addig nem ismertünk.

Készen áll, mert az ismert érzelmek helyébe, számára ismeretlen érzések lépnek. Ezt már nem befolyásolja többé semmi.

Ezeket nem tud más irányba terelni egyéni érzelem könnyei, semmilyen áramlat, emberek tömege, és a legnagyobb erő sem, bármilyen félelmetes is lehet.

Jézus Örök Élet forrása. Az Örök Isten Képmása. Szeretetének „lenyomata” vésődik szívünkbe, mint ahogyan arcának nyomát hagyta Veronika kendőjén, a vesztőhely felé vezető úton.

Közbenjáró ima – másképpen? / II.

A Szeretet arcának „lenyomatával” szívünkön, tehát nem befolyásol bennünket semmilyen külső körülmény, semmilyen emberi ráhatás. A közben járó imádságainkban, már más szemszögből nézve látunk embereket; az Isten szemszögéből nézve.

Mennyire természetes látásmód, és gondolkodás ez, ha visszagondolunk Jézus szavaira, amikor fölhívja figyelmünket, a tökéletesség milyenségére, fontosságára, amikor az Atya Tökéletességét állítja elénk, követendő példaként.

Nyugodtan bele gondolhatunk abba, mi lenne velünk nélkülük, az ennyire Jézust követő lelkek nélkül. Ha az ilyen pártatlan, befolyásolhatatlan imák, nem repülnének az Atya Isten színe elé. Melyek előtt nincsen zárt ajtó. Ők tudják egyedül, hogy soha nem is volt.

Ezek az imák különlegesek. Nem kérünk magunk számára semmit, mégis, – mintha az Isten *segítség kéréseként* adná, – sok dolgot láttat meg velünk. Azokból az elszenvedett pillanatokból, amiről csak így, csak ilyen oda *adó áldozatunkkal kapunk választ*. Ezek, Jézus Szenvedésének töredék pillanatai, melyben az Istent kell megértenünk, Szeretet válaszaként.

Láthatjuk azt is, hogy Ő, miért „tehetetlen”. Hogy mi tudja, a legtisztább Szeretetvonásokat ma is megbénítani, mozdulatlaná téve kifeszíteni.

Ez, azonban, már nem „eljátszása” a hitéletnek sem. Ez már több, amit lehet, hogy elmondani nem fog tudni senki, aki a miérteket, mégis tudni fogja.

Megtudjuk, hogy miért kell kitartóan imádkozni a másikért, hogy az mennyire fontos. Ahol rólam, szó sem eshet. Ahol egyedül egy a Fontos: A Szeretet legyen a több, Egyedül Ő legyen teljes, Mindig, és Mindenben. Ennek a Teljességnek lehetünk nem csak részesei, hanem – csodálatos lehetőség az Istentől, hogy – alkotói is.

Közbenjáró ima – másképpen? / III.

A Szeretet Teljessége elé visszük azt az embert, akiért közben járunk. A Teljességet, Jézus áldozatával, Rajta keresztül érjük el.

Ha nem lenne ennyire teljes, Isteni, és ennyire Emberi az Isten Szeretete, nem lehetne megérteni, követni sem lehetne. Maradna a Káosz, amihez csak hozzárakni volnánk képesek.

Ebből emel ki bennünket Isten, Jézus áldozatának bemutatásával. Milyen súlya is van egy Szent Misének?

Ahol Istent kell megértenünk, ahol minden veszteséget Ismer a Szerető Isten. A gyarlóságainkból, bűneinkből származó veszteségeit. Amelyekért büntetést, Jézus a saját Testén és Lelkén, el kellett, hogy szenvedjen. Áldozatában válik ez, a miattunk okozott Veszteség, a Javunkra. Üdvösségünk javára.

Mit lehetne ehhez hozzáfűzni még, amikor erre megnyílván, csak ámulattal lehet döbbenet csodálkozni?

Mit lehetne hozzáfűzni még, egy belső imádsághoz? Egy szótlanná vált, „néma”, szeretet válaszban. Létezni, az Örökké Valóságban. Nincs mit mondani.

Mit is jelenthet, följánlani teljességgel odaadva magunkat Istennek? Miközben oda adjuk, Jézus elé visszük, eléje helyezzük más emberek sorsát, lelkét.

Jézussal, Jézuson keresztül, már nem olyannak lát minket az Atya, amilyenek Nélküle volnánk. Jézuson keresztül Tükre vagyunk egy Szeretetnek, melyben az Ő áldozatára ismer. Minden sebeinkkel, és okozott sebzéseinkkel együtt, melyeket a Megváltás, az Áldozati Bárány Vére tisztít meg. Ezek, a veszteség jelei, és nyomai. Melyekért hálát adni, egy földi élet, nem lesz elég. Ezek jelek, az Isten előtt, melyekre Jézus Áldozata mutat; ezek azok a sebek, melyek gyógyulást kaptak. Ezek azok a Sebek, melyekért Áldozatom, mindent megért. Ezek azok a Sebek, melyek Sebeihez hasonlóak. Melyeket az Isteni Megváltás érint. Az Ő Érintésére váltak méltóvá, hogy az Atya, gyönyörködhessen bennük.

A gyógyulás pedig most kezdődik. És egy olyan párbeszéd, melyben megnyilvánul előttem az Atya Szeretete. Helyére kerül minden, a gyógyulás, először ott zajlik, ami nélkülözhetetlenül fontos. Fontos ahhoz, hogy Isten Szeretetét, feltételek nélkül szeretve kövessem.

Szólítom a Csendet

Megszólítalak.
A csendben,
Nem válaszol senki.

Én hívásom sem volt
Hallható.

Csak az hallhatta,
Ki szívemre tud csendben
Ráhajolni.

Csendben, észrevétlenül.
Egy rejtett találkozásban,
Gyönyörű párbeszédben.
Egészen legbelül.

Rosta

Aki benyitott a Betlehemi otthonba, vagy a Kereszt tövében megtapasztalta a Minden Fájdalmat elfogadó Béke és Szeretet Csendjét, az ismeri ezt a titokzatos Csendet. A Benne rejlő Békét, Rendet, Tisztaságot, mely ott, mindent áthat. Az ilyen ottlétek alkalmával, sajnos egyre kevesebben lesznek, akik minden rostán át jutnak. Mások számára azonban nincsen az a szűk rosta, melyen át ne préselődnének. Akkor is, ha szakad a háló, akkor is, ha az életükbe kerül.

Emlékezni fogok

Szomjazom minden cseppjét
Kegyelmeidnek.

Minden cseppje ajándék,
Irgalmad ízének.

Istenem!
Ha nem lesz mit innom,
Szívem kiszárad.

Kegyelmed ízére emlékezni fogok.
Lelkem keresni fog,
Kutatni fog Te utánad.

Isten Ékessége

Milyen bensőséges, milyen meghitt lehet, egy fedetlen, darabjaiban még álló, romos kápolna, mellyen átfúj a szél, és az eső alól is alig véd maradék tetejével. Az Isten, és az ember találkozásának helye mégis.

Ahol nem takarja semmi az Isten vágyait, ahol vágyai, és vágyaink összeérnek, és egybe simulnak.

Milyen gyönyörűek azok a támfalak, a tartópillérek. Vakolatlanul is milyen gyönyörű, és romjaiban, bűneink ostromában.

Gyönyörű az Isten Éke. Alapjait hiába tüntetné el bárki, vannak sokan, akik odafentről is tartják ezt a gyönyörű templomot, az Egyházat. Mely folyamatosan keresi, kutatja darabjait, melyek bensőjét az Isten ismeri. Akiknek szívét megpattintva ott ragyog az Isten fénye, jelenléte. Páratlan ékkövek sokasága. Belsejük a legnagyobb érték. Minden egyes darab külön-külön is őrzi az isteni nyomokat, melyek ott maradnak. Hiába viseli meg őket az idő múlása, a viszontagságok, bensőleg ragyognak.

Ragyogásuk jel. Jel, mely utat tör. A széles utak között, mindig egy szűket. Ezek megtalált utak, a Kegyelem kínálatában, melyet fölismernek. Melyről nem térítheti le őket senki. Ez, és csak ez az egy út a lehetőség. Lehetőség számukra, hogy Istenhez jussanak.

Csendes sietésükre érdemes odafigyelni. Arra az útra. Külsőleg, nem látszik rajtuk semmi, és nincsen náluk, nem visznek magukkal semmit. Amijük van, az a benső ragyogásuk.

Biztos, hogy nem csak az ő számukra kijelölt út, amelyet annyira keresünk.

Amennyit viselni tudunk

Isten nem ad többet Teremtményének, mint amennyit el tud viselni. Azonban Szeretet-közléseinek ára van: képessé tesz, hogy hamisítatlanul fogadni tudjuk.

Tudja jól, hogy mi nem tárgyak, nem ékszerdobozok vagyunk, hanem testünk, a lelkünk temploma. Benne, a Lélek ragyogását Ő adja. Ez a ragyogás, sokszor gyönyörűbb, mint amit a külső alig, vagy nem is tud követni. Megfelelve, és válaszolva minden kihívás sebeivel, az öregedés vonásaival, melyek mégsem tudják ezt a Benső ragyogást elfojtani.

Akkor is

Úr Jézus!
Eléd viszem a mai nap
Összeszedett nyűgjeit.

Akkor is, ha akárcsak
Gondolataimat érték utol,
Hozzád nem illő sebek.

Akkor is, ha tudod,
Hogy nem tapad hozzájuk vonzalom.
Mert akkor is, Téged figyeltelek.

Ha nem találnál bennem semmit,
Hiába ülnék Előtted, órák hosszat.
Ami hasonlít Sebeidhez.
Melyekben egyértelműen Te vagy.

Elvetett mag, elhintett Szeretet

A gondolatok, melyek minden imádság idején, minden párbeszédben hullnak Tőled, amint szomszagos talajra érkeznek, már rögtön ki is nyílnak.
Minden más jele annak, hogy vagy, hogy létezel, már csak többlete a kinyilvánított Szereteted teljességének, mely a Megváltásunkkal elkezdődött.

Arcom vonásai

Tekintetemet kerested.
Vigyázz rá nagyon.
Nem mindenki látja, csak aki szeretné,
Akinek szívéen, arcom vonásait hagyom:

Akik mindennél jobban szeretnek.
Ha távolodnék tőlük, azonnal keresnek.

Elmegyek Eléd

Elmegyek Eléd,
Hogy hallgassalak.
Hol nem láthatlak Téged,
Szívemben mégis láthattalak.

Elmegyek Eléd,
Hogy szólítsalak.
Hol nem hallhatom hangod,
Mégis hallhattalak.

Elmegyek Eléd,
Hogy megismerj engemet.
Hol színről színre látsz majd,
És láthatod kitárt szívemet.

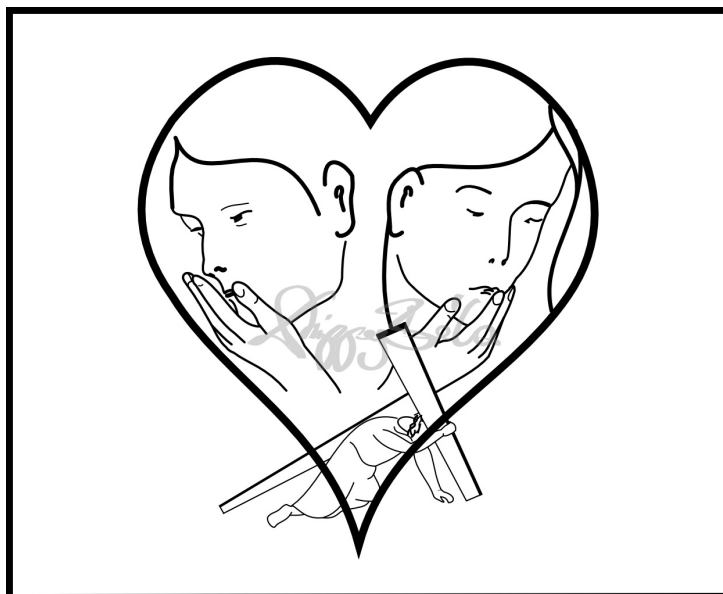
Elmegyek Eléd,
Hogy valamit én is adhassak Neked.
Hol közös lesz örömünk,
És közös lesz Istenem, a Végtelen Szeretet.

Majd, egyszer

Majd, ha egyszer
Hallhatom hangodat,
Istenem, az lesz igazán
Boldog pillanat.

Amikor nem értek
Félre többé semmit.
Amikor minden egyértelmű,
Változatlan Igazság marad.

Szerelem, házasság

Néma szakítás

A távolságot növeljük,
Amikor nemet mondunk újra.

Az Istentől is távolodunk,
És egy szakadék szélén,
Mindhárman megállunk.

Ki válik el, és kitől?
Mennyien maradunk?
Ki merre fordul,
Merre visz az utunk?

Ki mit visz magával?
Miben osztozunk?

Pedig egyikünk nem vált volna soha.
Nála újra találkozni fogunk.
Nem mindegy, hogyan érünk oda.

Te tudod egyedül

Istenem!

A magányt, Te ismered.
Félelmeit és nehézségeit
Éppen úgy, mint a szeretetet.

Szeretemben a lemondást,
A veszteségeket.
Sérüléseit,
És a magunkon okozott sebeket.

Hűség

A távolság lehet közöttünk, mérhetetlen nagyobb.

A szeretet, a fogadott hűség még erősebb.

Amit elfelejteni, soha nem fogok.

Reggeli tréning

Reggeli felkelés előtt, átgondolok mindent. Helyére teszek minden tennivalót, és ha imádság is belefér ebbe a hosszabb elmélkedésbe, akkor is magammal viszek a munkahelyre olyan terheket, melyekkel régóta, évek óta nem tudok mit kezdeni.

Az akadályok, kollégák, meg nem értések, türelem, sértettség, stb. visznek-e engemet valamerre? Ha egy helyben tartanak, valószínű, hogy haza is ugyanazokkal a megszokásokkal érkezem. Ismert kimondott, vagy ki nem mondott panaszokkal.

Alig akarjuk észrevenni, hogyan alakul ki, a felnőttek háborúja egymás között, melyhez kellőképpen felnövünk. Akkor még mindig nem jutottunk el odáig, hogy nekem, magamról kell számot adnom az Isten előtt. Mert egy szeretet kapcsolatban, folyamatosan számot kell adnunk egymásnak.

Isten ítéleteinktől, el kell jutnunk oda, ahová már eljutottunk, és az óta is eljutunk rendszeresen. Az oly nagy, elérhetetlennek, szinte már személytelennek tűnő Istentől, közvetlenül Jézushoz, Isten Áldozatához.

Tőle tudom csak meg, hogy mivel tartozom. Ha át is gondoltam ezerszer egy-egy napomat mielőtt fölkelek, mit hagytam ki belőle, amit annyira kerültem minden imádságom idején? Érdemes lenne, egymást követő, pár alkalommal úgy fölkelni, hogy: „rá köszönök” az Úr Istenre, és ha Jézuson keresztül, látni is fogom a nap nehézségeit, nem futok el előlük, nem keresek másban oldódást, pl. vásárlásban, tévészésben, érzékiességben, stb.

Mi is az, amiről „tudtam”, mégsem tettem meg, pedig a Szeretetkapcsolat nélkülözhetetlen köteléke. Még a házasságban is!

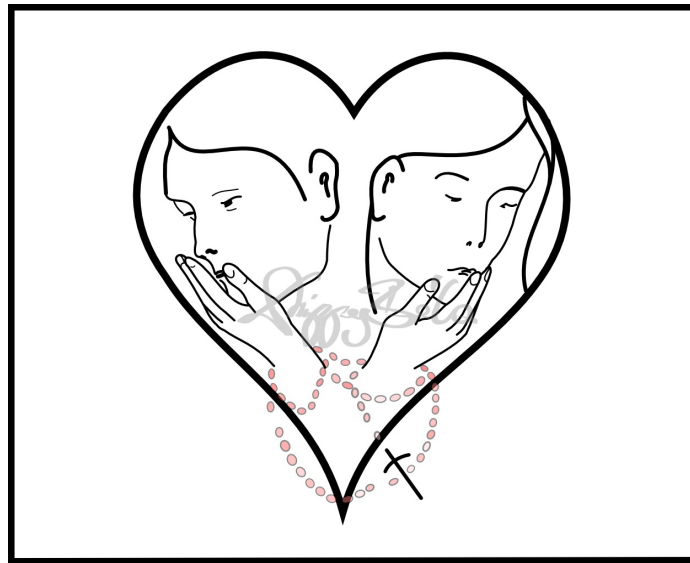
Mert minden szeretetkapcsolat így kezdődik; ígérekkel. Mennyire elszegényedik a kapcsolatunk, ha nem *köjtük meg önmagunkat*? Ha már nem ígérek, nem tartozom a másiknak semmivel! Ugye nem csoda, hogy már régóta csak egyetlen kérdés csenget bennem újra; „vajon az a másik szeret-e engem?”

Próbát megér, akár egyetlen, – kiválasztott – személyes kapcsolatunk rendezésében is, hogy azzal kapcsolatosan ígéretet teszek, kitartóan minden nap. Amiért egyébként felelős vagyok, és amit is Jézuson keresztül fogok megérteni, és teljesíteni az Ő segítségével.

Lehet-e szebb napom, volt-e szebb napom az életemben, ami nagyobb boldogságot hozott volna, mint az, hogy megértettem a Szeretet „titkát”?

Annak titkát, Aki lehajol hozzám; a Végtelen Istent, a Végtelen messzeségből? Akit minden szeretet áldozatommal, – akár látható, akár nem, – átölelek.

Ha ez a titka egy szeretetkapcsolatnak, akkor ezt, már tudom. Ami nem is volt, sohasem titok.

Nem jöhetsz velem

Jézusom!

Nem. Nem jöhetsz velem.
Uram, ahová megyek,
Jobb, ha nem leszel jelen.

Várj meg kérlek, itthon.
Ha megérkezek,
Nem biztos, hogy mindent,
Elmondok majd Neked.

Jól esne, de nem teszem meg.
Tudni fogod, hogy mi történt.
Ismered ezeket a szótlan Kereszteket.

Sokat veszíthetünk,
És egyben megnyerhetünk mindent.

Ami nem látható,
Hogy megnyertük magunknak,
És valamiről meggyőztük,
A Végtelen Istent.

/Pereskedéseink

Útközben

Januári madárdal

Nem tudok elég korán elindulni a munkahelyemre, hogy ne fogadna egy kismadár hajnali örömeke.

Még égnék az utcalámpák, az autók mozdulatlanul állnak, mint ahogyan tegnap otthagyták. Néhány ablakból, fény szivárog. Tiszta a levegő, és tisztán cseng a kismadár hangja. Szakaszokat énekelhet. Az utca végén is hallom, az egy mondatos refrént, szabályos ismétlődésben. Gyönyörű ének. Bárcsak sose lenne vége. Örömeben osztozom, és csodálatos napkezdést ad nekem. Észre sem veszem, és már együtt dalolunk. Nem egymásnak, hanem együtt. Annak, aki jelen van éjjel, és nappal. Pihenés után, most mi következünk, hálaadással. Az elmúlt örömekért, is melyekből tudjuk jól, hogy nincsen vége.

Mennyire örülhet az Isten? Aki némán hallgatja ezt az imát?

Milyen kedves lehet Neki hallani, egy rózsafüzér imádság dallamát, – mely szívből jön, ismétlődő soraival, – közben egy-egy gondolatváltással? Milyen dallama lehet, melyre az Isten is azt mondaná: Bárcsak sose lenne vége.

Hazafelé

Nem szeretem a zajos utcákat. A csendes utakat bizonyára Te is szeretheted Istenem.

Mert ott vagy, velem vagy.

Ott egymással beszélgetünk.

Ott nem zavar minket senki.

Ott együtt vagyunk. Csak mi.

Látogató

De jó, hogy itt vagy! Gyere beljebb!

Nem, nem! – sosincs késő!

Éppen mosogatok. Hozok neked széket, figyelek rád.

Jól hallom? – csörög a telefon?

Közös ismerős. Kéri, hogy majd hívjam vissza.

Jó, hogy gyakran eljössz hozzám.

Szeretlek meglepni,

Készültem most is valamivel.

Nem gondoltam, hogy te is meglepsz.

Pedig kértem, hogy ne költs rám többet.

Nekem elég, ha itt vagy.

Ki kellene fognom egy halat az akváriumból. – Megnézed?

Elpusztult. Már napok óta szenvedett.

Tíz közül, ő volt a legszebb.

Persze, a többi is gyönyörű.

Imádkozni fogok,
Kérlek, ne menj még!
Gyere, ülj közelebb!
Jézusom!
Előbb szeretném megnézni, kezeiden a gyógyuló sebeket.

Mélységekből, a Magasság mélységeibe

Gyere velem,
Sétálj egy kicsit,
Mellettem Istenem.

Gyere velem,
Csendes utakon.
Hol minden gondolatodat tudhatom.

Kérlek, gyere velem,
Hol csak mi ketten vagyunk,
Nem jön utánunk senki sem.

Vezess engem,
Hegyek-völgyek csendjeibe.
Mélységekből, Magasságodnak mélységeibe.

Bújócska

Istenem, kerestél.
Kicsit lehajoltam, látsz-e engemet?
Észrevettél.
Szemembe süttött, vakító tekinteted.

Nem rejt Előled semmi.
Takaró lombok, lehullanak.
Fekete ágak közt átsütöttek,
A lemenő napsugarak.

Beszélgetések

/Levelezésekből

Az Ég madarai

Néha hallatják hangjukat. Ha nem, nem is tudunk róluk. Általában Isten kedvére, Isten örömére vannak.

Igazi énekesmadarak. Párjukat ritkítják, mindegyik egy-egy különlegesség. Ha vannak is hasonlók, azok vagy tudnak egymásról, vagy a nélkül is tudják, hogy nincsenek egyedül. Legalábbis, biztosak benne. Ugyanis nem ismerik az önzőséget, annak legárnyaltabb vonásait sem. Ezért sem esnek csapdába. Nincsen kötődésük egymáshoz. Egymást, azonnal fölismerik, mert az Egyetlen szeretet vonásai, elárulják őket egymás előtt. Ez a Szeretet kapcsolat van közöttük, mint egy láthatatlan láncszemei egy különleges rózsafüzérnek az Atya előtt. Számukra elég a tudata annak, hogy vannak.

Nincsen szükségük semmire, az Istenen kívül. Amire szükségük volna, azt az Isten, megadja nekik. Neki ugyanis nagyon hiányoznának, ha nem volnának.

Nincsen közöttük tekintély, nincsen rang. Ha valamelyikük előbbre jutna, az csak egy még nagyobb áldozatban válik követhetővé, mindannyiuk számára. Ugyanis mindenre képesek, ha még egy kicsivel többet adhatnak magukból. Tudják jól, hogy az is csak része, a Teremtő Szeretet Áldozatának, melyben élnek.

Kell, hogy tudják magukról, hogy parányi örömei a Teljességnek, hogy csak kiegészítik azt, és egymást. Hogy csak részei egy Egésznek, melyet együtt alkotnak.

Szabadok. Senki, be nem foghatja őket. Az Isten féltése van rajtuk. Akkor is, ha ők is megküzdene az élet adottságaival.

Aki rabságba vinné magával, az elengedi. Számára követhetetlenek gondolatainak dallamai, vagy túl sok. Számára, nyílt őszinteségük, gondot okoz, lelkiismereti kérdést.

Vonzalmuk, ilyen közelségben, sajnálatra méltóvá válik. Pedig boldogságukat, életük végesége sem határolja. Ők, a legboldogabbak.

Boldogságuk akkor sem változik, ha örömük Oka eltűnik előlük. Akkor azonban boldogságuk csalogatja Őt vissza, a felhők mögül.

A viharban is találhatnak megnyugvást, és napsütést. Várnak, amíg a vihar, rendje szerint elvonul.

Igazán kicsik, Istennek a legdrágább szerettei ők. Náluk nagyobbaknak nem a termete jelent számukra veszélyt. Mint ahogyan a náluk, kisebbeknek látszók esetében sem.

Egyértelműen vannak csak is az Istennek teremtve, hogy aki meghallaná hangjukat, soha el ne felejtse. Azt a hangot, azt a dallamot, a Szeretettől visszhangozhatják. Akinek Szeretetét alig tudják kifejezni. Éjjel-nappal érte dobog a szívük.

Követni őket nehéz lenne. Ugyanis soha sem magukra, hanem Megváltójukra mutatnak, az Istenre. Ők csak abban segítenek, hogy áldozatainkban, meg tudjunk nyílni egymás, és Isten felé. Segítenek, mert kevesen vannak, akik Istenüket annyira szeretik. Akik még nem tudnak arról, hogy az Isten, nem a távlatokban rejlik. Benne élünk, és Ő nyit távlatokat mibennünk.

Isten, mindent elkér

Van olyan, hogy az Isten elkér mindent. Utólag tudjuk meg, hogy alig kért valamit.

Mennyire közelebb?

Sokan távol maradnak az Istentől. Sok emberben ott van a vágy, de megtorpan. Sok akadályát le kellene győzni, a feléje közeledésnek. Nagy kérdés marad, – amikor már szó szerint közeledünk Hozzá, – hogy mennyire? Furcsának is találják azt, akin jobban meglátszik Isten szeretése. Érdekes, az emberek mégis, mintha tudnák, hogy adott esetben kihez forduljanak. Azonnal tudják, hogy kitől kérjenek imát. Nem lenne egyszerűbb, már réges-régen az Istent szeretni? Ha tudnák, az ő imájukra mennyire szükség van! Sok mindent megértenének, de legfőképpen azt, hogyan szeressék az Istent.

Vigyázzon magára!

Nagyon jól eső búcsúköszönés, egy koldustól. Úgy látszik, ezt csak attól kaphatom, aki figyel rám, akinek jól esik velem a találkozás. Ez értelmet ad sok mindennek, és erre gondolok sokáig. Nem szabad el felejtennem, hogy valaki, – akár kimondatlanul, – szeretne még látni úgy, amilyennek ő már ismer. Nagyon jól eső érzés, azt tudomásul venni, hogy valakinek többet is jelenthetek.

Csak én tudom egyedül, hogy én, magamra sem tudok vigyázni. Ha az Isten nem vigyázna rám, hol is lennék, mi lenne velem? Ő tudja egyedül, hogy miért van rám ennyire szüksége. Ő is látja, kell, hogy lássa, hogy valakinek olyan öröme veszne el velem együtt, ami nem egyedül az Istené.

„Vigyázzon magára!”: Mintha csak Isten szavait hallanám vissza, egy embertől. Mennyire közel állnak egymáshoz. Csak az emberi nyomor nem árulja el nekünk, Isten közelségét. Pedig ha ez kell ahhoz, hogy szeressen minket, akkor nagyon-nagyon szerethet. Sokszor kérem, fedje föl szeretetét, lepje meg vele azt az embert. Árulja el neki, mennyire fontos hogy van. Az én örömömnek is része, mely elveszne, vele együtt, ha nem lenne, ha már nem láthatnám megszokott helyén. Valahogyan adja tudtára, hogy mennyire szeretetre méltó. Valahogyan adja tudtára, hogy kell, hogy találkozzunk. Holnap, és mindennap. Ezért, fontos, hogy „vigyázzon magára”.

Vigyázz rá Istenem!
Ő sem tud magára vigyázni,
Mint ahogyan én sem.

Egyek lenni Jézusban

Mennyire gyönyörű az Egyháznak az az értelmezése, melyben rá kell döbbernünk mit is jelent; „testvérként egynek lenni Jézusban”. Mennyire más érzelmekkel; Krisztus Érzelmeivel. Szinte az, már mindegy, hogy erre nőként, vagy férfiként válaszolunk, csupán az egyik szebb válasz, mint a másik.

Kiskapuk, szűk utak?

Sokszor találom magamat szemben olyan megoldásokkal, amikor egy ideig, Jézus kerül takarásba. Nem akarnám tudni, agyafúrtságaink számtalan magyarázatát. Amint hajlanék feléjük, azonnal fölborul egy a belső rend, amire mindenkinek volna válasza, és észrevétlenül is csak egyfajta saját maguk által gyártott igazságaikba vinnének bele. Alig venném észre, hogy már régóta azt sem tudom, hogy kicsoda Jézus, de azt igen, hogy ezt vagy azt az elhangzott mondatot ki mondta, és kihez fűződő gondolat. „Darabokra szedjük Jézust”. Ezek

után, az Egyetlen Isten, Egyetlen Igazsága, akár a különböző könyvekben, úgy el van rejtve, hogyha nem teszem hozzá, akkor nincs. Elvesznék a magyarázkodásokban, ha nem juthatnék azonnal, és közvetlenül Jézus elé.

A szűk utak, másfajta békét kínálnak, mint amit mi magunk törekszünk megteremteni, előállítani, saját kényelmünkre, a saját magunk akaratának, nyugalmának biztosítására.

Nagyon segít, ha szüntelen, megszakítás nélkül állunk Jézus elé. Hogy vegye le rólunk az önzésünknek, gondolatainkban, szavainkban, és cselekedeteinkben, – mások előtt is alig feltűnő, – leghalványabb, legárnyaltabb formáját is.

Hová sodródunk? Miben, és kinek adunk támogatást? Kinek, és kiknek a számlájára fogalmazzuk át Jézus Isteni Szeretetét?

Hamis igazságainkkal is lehet takarózni. Takarni, az Igazságot. Magunkat is becsapjuk velük, mert hiszünk bennük. El akarjuk hinni, és hitetni, hogy igazunk van, és azt Jézusra hajítva, isteni szándéknak állítjuk be.

Széles utak lehetőségei között, a szűk utak egyre szűkebbek. Egyre nehezebb lesz rájuk találni. A sok magyarázkodás között eltűnnek, vagy a másik esetben annyira soknak mutatkoznak, hogy ismét személyhez, vagy személyekhez kötjük a rajtuk járás biztonságát.

Sokan vannak a szűk lehetőségek előtt, még sem vállalják a Jézushoz vezető utat. Ha nem lépünk ezekre a „rejtett” utakra, – Jézus Sebein keresztül Isteni Kegyelmeinek engedve, – elveszünk a többiekkel együtt.

Hogy ki lehet az a kismadár?

Ki lehet az a kismadár, akiről Pio atya beszél? Sok kis madara van az Úr Jézusnak.

A sok kismadár közül, Isten madarai közül ki is lesz az, az egyetlen egy, aki egyként, egyedülállóként röpi ki, felmutatva valamit Isten irgalmából?

Lehet, hogy még nincsen közöttünk. Lehet, hogy közöttünk van, de nem figyel föl rá senki. Lehet, hogy ő maga sem tud róla, hogy ő lenne az, az egy.

Valószínű, hogy általában, mint a Szentek, utat tör, vagy utat mutat, Magyarország kismadaraként.

Az is lehet, hogy bármennyire kicsi, be fogja repülni az egész világot. Hírt visz, Isten páratlan Szeretetééről.

Úgy gondolom, nem a gondtalanság madara lesz. Akkor sem, ha azt hirdeti. Annak ára van. A Keresztről biztosan nem fog hallgatni. Furcsa lenne, ha eltitkolnánk akár egymás előtt ezt az Igazságot.

Csendről

Csend van. Régóta, nagyon nagy csend. Ikonfestés közben, a legszentebb, leghalkabb áhítatos zene is zavarna, mely meghamisítaná ezt a pillanatot. Ezt a csendet nem szabad, hogy megzavarja bármi. Semmi olyan, ami régebben, a csendet fokozhatta. Ugyanis akkor nem a csend volt teljesebb bennem. A ráhangolódásban sem adta át a helyet, a teljes figyelemnek, a teljesen tiszta odafigyelésnek. Megszólalásával, jó irányba terelhet, de ha megmaradunk egyfajta dallamnál, ami kedves lehet nekünk, észrevétlenül vezethet bennünket, amikor már hiányoljuk, amikor tőle függ a bennünk születő csend mélysége, és magassága, megszabott korlátai között.

Ikon készül, ikon születik, a legbensőbb imádság idején, találkozásainkban.

/Naplómból

Kincs

Ha az emberek tudnák, hogy milyen kincset jelent az Egyházban élni, eltörpülne minden, jelenlegi gondjuk. Még az egyéb vágyaikat, célkitűzéseiket is elfelejtenék, ami nem illik oda. Megértenék, mit jelent a Szentmisében a följánlás. Megértenék, ha tudnának olyasmit följánlani, ami nem személytelen. Abból adni, áldozni, föláldozni, amim van. Megértenék, mitől lesz egy kapcsolat teljesen közvetlen az Istennel, és teljesen személyes, egymáshoz viszonyítva is.

Miközben az Isten lesz a több, és nekem kisebbednem kell. Muszáj.

Záró gondolatok

Imák, és gondolataim

Valószínű, hogy mások nagyon fontos imája fogalmazódik meg a fejezetek tartalmában. Bennem csak megfogalmazódik, nagyon sok imával együtt, és leírom. Azt nagyon rég óta tudom, hogy sokaknak imádkozni saját szavakkal, mennyire nagyon nehéz. Sok esetben azt is, hogy miért. Talán ezért is kerülhet ki rengeteg imádság, melyeket azonban nagyon mélyen átérzek. Különleges hatással vannak rám.

Nagyon sok ember imája fogalmazódott meg eddig, és egyre jobban látom, Jézus mennyire koldul egyetlen „pohár vizet”, a Golgota körül...

Ezeket az imákat, és egyéb gondolatokat, megtanultam nem elrejteni véka alá, mert nem én kapom.

Nem rejthetek el semmit, és nem titkolhatok el semmit. Tudom, hogy ez mennyit ér.

Ha elrejttem, vagy ismét kidobom a szemétkébe, elveszítenék vele együtt mindent, de ami nekem is fájna, Jézus veszítené nagyon sokat. Nagyon sok lelket.